

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 63ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙΣ

Για το ΑΛΦΑ και το κίνημα της αυτοοργάνωσης

“Δεν έχουμε καμμία διάθεση να επιλέξουμε μεταξύ μιας άρνησης χωρίς θέση, (που επιτρέπει την πρωτοποριακή δράση, καταργεί τη συλλογικότητα και οδηγεί στην απελπισία, τη χειραγώγηση και την παραίτηση) και ενός ενσωματωμένου εναλλακτισμού που δικαιώνει το υπάρχον και χρησιμοποιείται ως εφελκυστικό παραγοντίσκων της πολιτικής και αρχιερέων των στυλ της αμφισβήτησης.”

Σελ. 2

ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ

Αντίσταση και προοπτικές στην Ευρώπη

“Ο νεοφιλελευθερισμός και η παγκοσμιοποίηση έχουν υπερφαλαγγίσει τις παλιές μορφές αγώνα και αντίστασης, ιδιαίτερα στους χώρους εργασίας, και έχουν δημιουργήσει νέους αντιπάλους. Αλλά, συγχρόνως, νέες δυνατότητες έχουν δημιουργηθεί από τη νέα κατάσταση, που πρέπει να ανιχνεύσουμε και να εκμεταλλευτούμε. Είναι η άλλη πλευρά του νομίσματος που πρέπει να δούμε.”

Σελ. 4

ΝΕΟΣ ΧΩΡΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Αυτόνομο Στέκι Πατησίων

“Η δημιουργία στην πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή της Αθήνας ενός ακόμα χώρου απελευθερωμένου από την καπιταλιστική κυριαρχία και εκμετάλλευση, όπου πραγματώνεται η έμπρακτη άρνηση των σχέσεων και δομών που επιβάλλουν η εξουσία και το εμπόρευμα, δίνει νέες ελπίδες και προοπτικές στο όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης.”

Σελ. 3

**Μην ρυπαίνετε το περιβάλλον!
Τοποθετήστε τη ψήφο σας
στον ειδικό
κάδο.**

**Τα πολιτικά κόμματα είναι
ανακυκλώσιμα απορρίμματα.**

ΣΧΟΛΙΑ

★ «Έχεις δίκιο να εξεγείρεσαι, να ζητάς να κατεδαφίσουν μια κοινωνία σχεδόν αδιάφορη, αν όχι εχθρική για σένα. Μια κοινωνία όπου η βία κυριαρχεί σε κάθε σου βήμα, από την οικογενειακή ζωή και το σχολείο ως τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Μια κοινωνία που σου δημιουργεί αισθήματα ασφυξίας και εχθρότητας, μια κοινωνία που βάζει τον καταναγκασμό πάνω από την κατανόηση και την ποιή πάνω από την πειθώ, μια κοινωνία που σου κλείνει κάθε δημιουργική διέξοδο, που σου προσφέρει άγχος, ένταση, ανασφάλεια και αρνητισμό. Όμως συχνά η επανάστασή σου πέ-

Ενώ είχε ήδη ολοκληρωθεί η σελιδοποίηση της εφημερίδας, λάβαμε το φυλλάδιο της αντιεγκληματικής παρέμβασης της αναρχικής ομάδας Χανίων, χωρίς έτσι να μπορούσαμε να το δημοσιεύσουμε.

φτει στην παγίδα του συστήματος που θέλεις να ανατρέψεις. Μη δίνεις λοιπόν άλλοθι στην κοινωνία της αδιαφορίας, της βίας και της μοναξιάς! (...) Η ζωή σε περιμένει! Πες της το μεγάλο ΝΑΙ! Πες το ΝΑΙ στον έρωτα, στον άνθρωπο, στη δημιουργία! Μόνος σου ίσως δεν μπορείς. Όλοι όμως μαζί μπορούμε ν' αλλάξουμε τον κόσμο!

Δεν είναι όλοι οι δρόμοι κλειστοί. Ευτυχώς υπάρχουν διέξοδοι! Ευτυχώς υπάρχει ελπίδα!

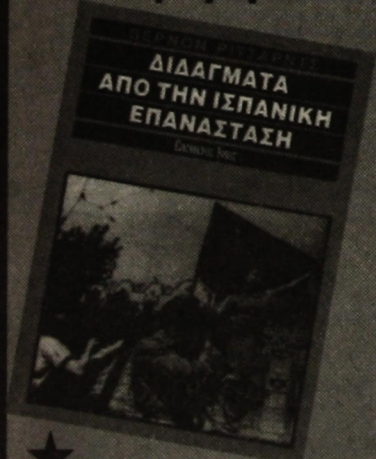
- Η τέχνη σε όλες τις μορφές.
- Η δημιουργία.
- Η συμμετοχή στα κοινά και οι κοινωνικοί αγώνες.
- Ο έρωτας και η προσφορά στο συνάνθρωπο!»

★ Από πού προέρχεται το παραπάνω απόσπασμα;

- A) Από προεκλογικό φυλλάδιο του Συνασπισμού.
B) Από ομιλία του Αντώνη Σαμαρά.
Γ) Από φυλλάδιο της ΕΛ.ΑΣ.
Δ) Από το μήνυμα του Μπιλ Κλίντον προς τον Σαντάμ Χουσεϊν.
Ε) Από τη νέα κοινωνική εκπομπή του Κώστα Χαρθαβέλα.

ιστοριοδοχλποχχ δσητολοηλο
-ο δλμολιγγα δλμ λπσδχλο λσλορη
-ιγ δλμοληρηιγ δλμ οισργγνδ δμ
ιολεχδσδδλ δλ δλ λολμλρημ λμσδ

Κυκλοφόρησαν...

★ Από τον «Ελεύθερο Τύπο» κυκλοφόρησε το βιβλίο του Βέρνον Ρίτσαρντς «Διδάγματα από την Ισπανική Επανάσταση». Μια διαφορετική, ιδιαίτερα σκληρή, ματιά στην επανάσταση του 1936 από το μέλος της αγγλικής ομάδας «Freedom». Το βιβλίο κυκλοφόρησε πρώτη φορά το 1953. Η έκδοση περιλαμβάνει προσθήκες του συγγραφέα του 1972 και του 1983, καθώς και ένα παράρτημα-προσθήκη της έκδοσης στα ελληνικά. (312 σελ., 13,5x20,5)

Αν κοιτάξουμε την ιστορία των επαναστατικών κινήσεων χωρίς να κολλάμε σε ταμπέλες και επικεφαλίδες, μπορούμε να τα κρίνουμε με βάση τη θέση και την πρακτική που είχαν απέναντι στο ζήτημα της εξουσίας και σύμφωνα με το βαθμό στον οποίο υλοποιούσαν το όραμα που διακήρυσσαν, το βαθμό στον οποίο εφαρμόζαν τις νέες κοινωνικές σχέσεις που ευαγγελίζονταν. Υπήρξαν κινήματα που επέλεξαν να αποτελούν αποκλειστικά μια άρνηση του υπάρχοντος, άλλα που επιχείρησαν να αποτελούν άρνηση και συγχρόνως θετική πρόταση μιας νέας κοινωνίας και άλλα κινήματα, τέλος, που αποδέχτηκαν να απωλέσουν τα χαρακτηριστικά της άρνησης και μετατράπηκαν σε εναλλακτικές νησίδες, ενσωματωμένες στο υπάρχον. Άρνηση χωρίς θέση, προσπάθεια για άρνηση μαζί με θέση, θέση χωρίς άρνηση. Και στις τρεις περιπτώσεις υπήρξαν διαφορετικές προσεγγίσεις στο ζήτημα της εξουσίας. Φυσικά αυτές οι τρεις κατηγορίες είναι σχηματικές και σε σπάνιες μόνο περιπτώσεις κάποιο κίνημα αποτελούσε την ξεκάθαρη έκφραση της μιας μόνο από αυτές.

★ Τα κινήματα που βρίσκονταν πιο κοντά στην περίπτωση της άρνησης χωρίς θέση ήταν επιρρεπή στο «μηδενισμό» και στον αυταρχισμό.

Ένα κίνημα που θέλει να είναι άρνηση του υπάρχοντος ενώ συγχρόνως πραγματώνει την ουτοπία του, πρέπει να στηρίζεται στο πραγματικό για να συνεχίσει την πορεία του προς την κοινωνική απελευθέρωση, πολεμώντας ασταμάτητα.

Αντίθετα, ένα κίνημα που στηρίζεται αποκλειστικά στην άρνηση, ξεκινάει από το απόλυτο για να διαμορφώσει την πραγματικότητα. Όμως ο εξεγερμένος δεν μπορεί να είναι μόνο δούλος ενάντια σε αφέντη, πρέπει να είναι και άνθρωπος ενάντια σε έναν κόσμο αφέντη και δούλου. Πρέπει δηλαδή να δημιουργεί τις συνθήκες και τις καταστάσεις που θα του επιτρέπουν εκτός από το να ενσωματώνει την άρνηση, να κουβαλάει και τον σπόρο της νέας κοινωνίας για να μπορεί να δίνει μια νέα διάσταση στο ανθρώπινο. Η άρνηση που δεν καταφέρει να μετασχηματιστεί και σε θέση, αυτοαναίρεται. Οδηγείται στον «μηδενισμό». Οι «μηδενιστές», φανατισμένοι σχετικά με την ενοχή των αφεντικών, αλλά μόνοι με την απελπισία τους, αντίμετωποι με τις αντιφάσεις τους, νιώθοντας ταυτόχρονα την αμφιβολία αλλά και την ανάγκη της πίστης, επένδυναν πάντοτε την άρνηση με μια αδιέξοδη, θρησκευτική αδιαλλαξία που οδηγεί είτε στην αυτοκαταστροφή είτε στην παραίτηση από κάθε ελπίδα για αλλαγή αυτής της κοινωνίας και την απομάκρυνση από τους κοινωνικούς αγώνες.

Η λογική της πρωτοπορίας (που λανθασμένα ταυτίστηκε αποκλειστικά με το λενινισμό) έχει την ίδια καταγωγή στην απόλυτη άρνηση, στον ιδεολογικοποιημένο αγώνα από τον οποίο απουσιάζει κάθε θετικό πρόταγμα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα τη μετατροπή των κινήσεων σε μάζες οπαδών με θρησκευτική ουσιαστικά προσήλωση στο όραμα μιας αφηρημένης επανάστασης που θα φτάσει κάποια μέρα και θα λύσει όλα τους τα προβλήματα. Όμως δεν υπάρχει θρησκεία χωρίς ιερατείο, και στην περίπτωση μας αυτό είναι είτε το κόμμα, είτε η ένδοξη πρωτοπορία. Όταν η πολιτική γίνεται θρησκεία, γεννιέται και η ιερά της εξέταση και όταν η επανάσταση είναι η μόνη αξία, δεν υπάρχουν πια δικαιώματα παρά μόνο καθήκοντα. Έτσι, σε μια απόλυτη αντιστροφή, στο όνομα αυτών των καθηκόντων, αφαιρούνται όλα τα δικαιώματα και βρισκόμαστε στο αποκορύφωμα του αυταρχισμού. Δεν έχει σημασία αν ο «λενινισμός» χρησιμοποίησε ως αναμφισβήτητο δόγμα της επαναστατικής θρησκείας την οικονομίστικη αστική ιδεολογία του μαρξισμού, θα μπορούσε εξίσου καλά να χρησιμοποιήσει έναν στρεβλωμένο αναρχισμό, όπως το έκανε ο Νετσάγιεφ, ή ένα θρησκευτικό ή εθνικιστικό ιδεολόγημα, με τον ίδιο τρόπο που σήμερα το κάνουν οι φανατικοί ισλαμιστές της Χαμάς ή οι εθνικιστές της ΕΤΑ και του ΙΡΑ.

Από την άλλη μεριά, ένα κίνημα που προσπαθεί να αποτελέσει θετικό πρόταγμα ταυτόχρονα με την άρνηση, κινδυνεύει να ενσωματωθεί πολλά στοιχεία από την υπάρχουσα κοινωνία. Για παράδειγμα, το πιο μεγαλειώδες, κατά τη γνώμη μας, κίνημα που αποτελούσε θέση μαζί και άρνηση, ο

ισπανικός αναρχοσυνδικαλισμός, υιοθετώντας οργανωτικά μοντέλα που αντανάκλασαν το υπάρχον, κατέληξε σε ένα μεγάλο βαθμό γραφειοκρατικοποίησης. Ένα κίνημα το οποίο θέλει να είναι θέση μαζί και άρνηση, δεν αρκεί να το διακηρύσσει, πρέπει και να το αποδεικνύει με τις οργανωτικές του μορφές, τις διαδικασίες του και το χαρακτήρα της ανάλυσης και των έμπρακτων προτάσεών του. Πρέπει να βρίσκεται συνέχεια σε επιφυλακή ενάντια στην ιδεολογικοποίηση και την ενσωμάτωσή του στο υπάρχον.

Δεν θα αναφερθούμε ιδιαίτερα στα κινήματα που έχοντας εγκαταλείψει το αρνητικό αποδέχονται να αποτελούν ενσωματωμένες εναλλακτικές νησίδες. Οι διάφοροι χιπιτισμοί και εναλλακτισμοί μπορεί σε ορισμένες περιπτώσεις να διαμορφώνουν μικροπεριβάλλοντα σχετικά απελευθερωμένης ζωής, αφού όμως έχουν εγκαταλείψει την ι-

δέα της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας, δεν έχουν θέση σε αυτόν τον προβληματισμό. Μπορούν απλά να χρησιμεύσουν ως πεδία μελετών για κάποια πειραματικά εγχειρήματα και φυσικά για να δείχνουν πού μπορεί να καταλήξει ένα κίνημα όταν αρχίσει να απογυμνώνεται από το αρνητικό.

Ο εξεγερμένος γεννιέται μέσα από μια ενστικτώδη άρνηση. Για να μπορέσει όμως να παραμείνει εξεγερμένος, πρέπει να υποστηρίξει την άρνησή του με μια βιωμένη θέση που να ξεκινά από την πραγματικότητα και να την αλλάζει.

★ Στην Ελλάδα, ο λεγόμενος αναρχικός χώρος χαρακτηρίστηκε πολύ περισσότερο από την άρνηση παρά από τη θέση, ενώ ήταν πάντοτε ολόφανερη η ύπαρξη και η επιρροή «ειδικών της ελευθερίας» και άτυπων ιεραρχιών. Καμμία από τις τρεις κατευθύνσεις που περιγράφηκαν στην αρχή του κεμένου δεν υπάρχει διαμορφωμένη με σαφήνεια στο «χώρο» και συχνά κάποιοι εκφράζουν άλλοτε τη μία και άλλοτε την άλλη. Ωστόσο υπήρξαν αρκετοί που θεώρησαν την ύπαρξη «αόρατων καπετάνιων στη μέση της θύελλας» ως κάτι αναγκαίο για την επιτυχία της επαναστατικής διαδικασίας. Η πρωτοποριακή δράση και λογική αυτών που ξέρουν καλύτερα, αυτών που αποφασίζουν για τους άλλους, αυτών που δρουν στις πλάτες των άλλων, χρησιμοποιώντας τους, θεωρώντας τους ως «επαναστατικό κεφάλαιο που οι ειδικοί της επανάστασης έχουν κάθε δικαίωμα να αξιοποιούν κατά βούληση», όλα αυτά δεν είναι καθόλου άγνωστα στο «χώρο». Μέσα στο κλίμα του αρνητικού και της απουσίας θετικού προτάγματος, ευδοκίμησαν διάφοροι «λενινισμοί», αλλά και αρκετοί «μηδενισμοί» με τα καταστροφικά και αυτοκαταστροφικά τους αποτελέσματα. Η πιο ήπια έκφραση του προσδιορισμού αποκλειστικά ως προς το αρνητικό και της απουσίας θετικού

προτάγματος είναι η πολυδιάσπαση του «χώρου» σε αλληλοσυγκρουόμενες πολιτικές ομάδες (ακόμα και αν αυτοπροσδιορίζονται διαφορετικά), που αντιγράφουν την πολυδιάσπαση των ομάδων της άκρας αριστεράς της δεκαετίας του '70 στο εσωτερικό ενός χώρου που θέλει να λέγεται «αναρχικός». Οι πιο βαρείες συνέπειες του αρνητικού προσδιορισμού έχουν πολλές φορές περάσει στο χώρο του τραγικού.

Από την άλλη μεριά, το φαινόμενο του εκφυλισμού σε μια θετική δράση που έχει απαρητηθεί την άρνηση δεν είναι πολύ διαδεδομένο στην Ελλάδα. Υπήρξαν βέβαια κάποιες μηχανιστικές εισαγωγές δυτικοευρωπαϊκών μοντέλων που στις χώρες τους αποδείχθηκαν ιδιαίτερα ευάλωτα στην αφομοίωση, κυρίως εξαιτίας των τεράστιων παροχών προς τη νεολαία, όπως έγινε π.χ. στην Ολλανδία, το Βερολίνο, τις Σκανδιναβικές χώρες κ.α. Αυτές οι μηχανιστικές εισαγωγές, χωρίς να ενσωματωθούν στο υπάρχον, απλά παρήκμασαν, αφού ήταν σε μεγάλο βαθμό βασισμένες σε «κινηματικά στυλ» και μόδες, που έρχονται και παρέρχονται. Από τα μέσα ως τα τέλη της δεκαετίας του '80, η θετική δράση δυσφημίστηκε στην Ελλάδα εξαιτίας της πολιτικάντικης καπηλείας της από τον πάλοι ποτέ «αριστερισμό» που προσπάθησε να αλιεύσει πολιτική ισχύ μέσα από το περίφημο «άνοιγμα στα κινήματα» (καταλήψεις στέγης, στέκια, ραδιοφωνικοί σταθμοί, τοπικοί αγώνες κλπ). Οι πρωταγωνιστές αυτού του χώρου, αφού στη συνέχεια ποντάρησαν στο άλογο της «οικολογίας» κατέληξαν σήμερα φανατικοί εθνικιστές.

★ Δεν έχουμε καμμία διάθεση να επιλέξουμε μεταξύ μιας άρνησης χωρίς θέση, (που επιτρέπει την πρωτοποριακή δράση, καταργεί τη συλλογικότητα και οδηγεί στην απελπισία, τη χειραγώγηση και την παραίτηση) και ενός ενσωματωμένου εναλλακτισμού που δικαιώνει το υπάρχον και χρησιμοποιείται ως εφελκυστικό παραγοντισκων της πολιτικής και αρχιερέων των στυλ της αμφισβήτησης. Θα πρέπει να έχει ήδη γίνει σαφές πως όταν αναφερόμαστε σε «θέση» δεν εννοούμε τη διατύπωση γραπτών θέσεων, αλλά την έμπρακτη θετική δράση. Η άρνηση αυτής της κοινωνίας αποκτά νόημα μόνο όταν οι αρνητές της αποτελούν με τις πράξεις τους το θετικό πρόταγμα της κοινωνίας που οραματίζονται. Δεν μπορούμε να προτείνουμε τίποτα αν δεν το εφαρμόζουμε εμείς οι ίδιοι. Είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο έχει νόημα να μιλάς για αυτοοργάνωση, ενεργητική στάση, αλληλεγγύη, αντιεραρχική οργάνωση, άμεση δημοκρατία, αντιεξουσιαστικές προσωπικές σχέσεις.

Δεν περιμένουμε τη στιγμή της έκρηξης για να τεθούμε επικεφαλής της ως «αόρατοι καπετάνιοι». Δεν οραματιζόμαστε να γίνουμε η θρυαλλίδα των κοινωνικών εκρήξεων. Αυτές γεννιούνται από τις ιστορικές συνθήκες. Δεν μπορούμε να τις προκαλέσουμε, ούτε θέλουμε να τις «ελέγξουμε» ή να τις «κατευθύνουμε», αλλά να συμμετέχουμε σε αυτές με τη δική μας πρόταση, όπως αυτή θα έχει ενεργά και με σαφήνεια κατατεθεί όλο το υπόλοιπο διάστημα. Τότε μόνο μπορεί να έχει καταλυτική σημασία μια παρέμβαση, χωρίς να είναι ούτε καθοδήγηση, ούτε εκμετάλλευση. Απευθυνόμαστε βεβαίως στο ανικανοποίητο, ξέροντας όμως πως αυτό δεν είναι πάντοτε απελευθερωτικό. Στο ανικανοποίητο άλλωστε πατάει και οι ιδεολογίες του μίσους και της διαίρεσης (εθνικισμοί, ρατσισμοί, θρησκευτικοί φανατισμοί). Ο άνθρωπος δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός. Είναι προϊόν των καταστάσεων, πρέπει λοιπόν να δημιουργήσουμε τις καταστάσεις που θα μετατρέπουν τη δυσάρεσκει σε ελπίδα, την απώγνωση σε θάρρος, την απελπισμένη βία σε αγωνιστική αποφασιστικότητα. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο μέσα από απελευθερωτικούς θεσμούς στην καθημερινή ζωή, μέσα από μια ελευθεριακή κουλτούρα. Τότε μόνο έχει σημασία μια αποφασιστική δράση τη στιγμή των εκρήξεων, ώστε αυτές να μην μετατρέπονται σε επαναλαμβανόμενους κύκλους που δεν αφήνουν τίποτα. Η όξυνση των κοινωνικών συγκρούσεων δεν σημαίνει απαραίτητα ενίσχυση του απελευθερωτικού προτάγ-

Συνέχεια στη σελ.4

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Ανω-Κάτω Πατησίων

Το Σάββατο 14/2 πραγματοποιήθηκε κατάληψη στο χώρο που βρίσκεται στην συμβολή των οδών Νάξου και Κρασσά στην περιοχή των Πατησίων (στο ύψος της πλατείας Κολιάτσου).

Η κατάληψη έγινε με σκοπό την χρησιμοποίηση του χώρου σαν Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι και ήταν αποτέλεσμα της πρωτοβουλίας μιας περίπου δεκάδας συντρόφων της ευρύτερης περιοχής, που ένιωσαν και αποφάσισαν να ικανοποιήσουν την ανάγκη ύπαρξης ενός αυτοοργανωμένου χώρου συνειρήσεως στην περιοχή των Πατησίων και της Κυψέλης. Οι συζητήσεις για το άνοιγμα ενός στεκιού είχαν αρχίσει από καιρό, αλλά τότε οι αντικειμενικές δυσκολίες και τότε άλλες προτεραιότητες καθυστέρησαν το εγχείρημα.

Το κτήμα είναι κληρονομιά και ανήκει σε 7 ιδιοκτήτες οι οποίοι το είχαν αφήσει αναξιοποίητο για 30 χρόνια. Φυσικά από την πρώτη στιγμή κάποιος απ' αυτούς απειλούν ότι θα υπερασπιστούν τα προνόμια τους με τον τρόπο που ξέρουν καλά: τη χρήση της βίας από τους νομιμοποιημένους υπερασπιστές των "δικαιωμάτων" τους.

Έτσι οι καταλήψεις έχουν όχι μόνο το δύσκολο έργο της επισκευής και καθαρίσματος του χώρου αλλά και την αντιμετώπιση της ενδεχόμενης αστυνομικής επίθεσης.

Εκείνο που πρέπει να αναφερθεί είναι ο ανοιχτός χαρακτήρας του εγχειρήματος και η δυναμική που αναπτύσσει. Η αρχική ομάδα απέφυγε να καταγράψει ρητά ένα συνολικό ιδεολογικό πλαίσιο αρχών ή να αυτοχαρακτηριστεί με μια πολιτική ταυτότητα. Βασίζει τη λειτουργία της στο σεβασμό της διαφορετικότητας και της αυτονομίας καθώς και στις κοινές ανάγκες και συμφωνίες που οδηγούν σ' αυτή την επιλογή: Τη δημιουργία ενός

αυτοοργανωμένου χώρου όπου οι συμμετέχοντες θα έχουν τη δυνατότητα:

- να αναπτύξουν τη δράση τους, να επικοινωνήσουν και να ζυμωθούν μεταξύ τους μέσα από την καθημερινή επαφή και ανταλλαγή εμπειριών,
- να εκφραστούν δημιουργικά και να διασκεδάσουν πέρα και ενάντια σε κάθε είδους διαμεσολαβήσεις και εμπορεύματα,
- να έρθουν σε επαφή με τα πιο ριζοσπαστικοποιημένα κομμάτια της τοπικής κοινωνίας (και όχι μόνο) κάνοντας πράξη αυτό που λέμε παρέμβαση στην κοινωνία,
- να οξύνουν κριτήρια και συνειδήσεις και να διεγείρουν επιθυμίες,
- να προωθήσουν την αντίσταση στον καταναγκασμό που επιβάλλει η εξουσία και το εμπόρευμα, να αναδείξουν τη Συντροφικότητα και την Αλληλεγγύη σαν αξίες και όρους ζωής στην πράξη και όχι κούφια λόγια στ' αμφιθέατρα.

Και όλα αυτά μέσα σ' ένα οργανωτικό πλαίσιο που ορίζει η άρνηση κάθε είδους ιεραρχίας, τυπικής ή άτυπης, διαχωρισμένων ρόλων, άσκησης μικροπολιτικής και συνδικαλισμού, και όπου τον κυρίαρχο ρόλο έχει η γενική συνέλευση όσων συμμετέχουν στη λειτουργία του στεκιού ενώ ταυτόχρονα επιδιώκεται η δημιουργία ομάδων εργασίας και πρωτοβουλιών.

Η δημιουργία άλλου ενός χώρου απελευθερωμένου από την καπιταλιστική κυριαρχία και εκμετάλλευση, όπου πραγματώνεται η έμπρακτη άρνηση των δομών και των σχέσεων που επιβάλλει η εξουσία και το εμπόρευμα, δίνει καινούριες ελπίδες και προοπτικές στο όραμα της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Για όποιον/α δεν θεωρεί την αναρχία ή ό,τι επαναστατικό επικαλείται, βερμπαλισμούς σε αμφιθέατρα ή σεχταριστικά ιδεολογήματα,

Σ' αυτή την πόλη διδαχθήκαμε τους κανόνες επιβίωσης από πολύ νωρίς και συνεχίζουμε να τους διδασκόμαστε κάθε στιγμή της υπαρχής μας.

Μάθαμε ότι οι δρόμοι δε μας ανήκουν. Δε μπορούμε να τους χρησιμοποιήσουμε για να συνευρεθούμε, να επικοινωνήσουμε, να δημιουργήσουμε. Δεν είναι παρά ένα μέσο μεταφοράς από το ένα σημείο στο άλλο. Ο χώρος ως ελεύθερο πεδίο δράσης, συνθλίβεται και μετατρέπεται σε χαμένο χρόνο: πόση ώρα είναι Κολιάτσου-Ομόνοια;

Μάθαμε ότι ούτε ο χρόνος μας ανήκει. Ο χρόνος είναι ένα προϊόν που πρέπει να θυσιάζεται για να μπορέσουμε να καταναλώσουμε το χρόνο που άλλοι άνθρωποι θυσιάσαν. Ελεύθερος χρόνος δεν υπάρχει στ' αλήθεια: αποκαλούμε έτσι το προϊόν που καταναλώνουμε σε μπαρ, καφετέριες και άλλα υποκαταστήματα της βιομηχανίας διασκέδασης, ή μπροστά στην οθόνη, σβήνοντας τη δίψα μας για ζωή ρουφώντας απλώς τις εικόνες της αναπαραστάσης της.

Προσπάθησαν να μας πείσουν ότι η έκφραση και η δημιουργία είναι έννοιες χωρίς καμμία αξία. Εκτός κι αν έχουν εμπορεύσιμη μορφή οπότε μεταμορφώνονται σε τέχνη. Η οποία θα εκτεθεί σε ράφια στα supermarket τέχνης, εξασφαλίζοντας ότι δε θ' αγγίζει ποτέ κανένα.

Επικοινωνία και διασκέδαση; Αυτά μπορούμε να τα αγοράσουμε σε clubs, σκυλάδικα, διασκεδαστικά. Όχι, δε μπορούμε να τα πλάσουμε μόνοι μας, σπύ μας, στο δρόμο ή σε μια πλατεία. Οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι, τ' αμάξα τρέχουν, το βράδυ κυκλοφορούν μανιακοί δολοφόνοι και βιαστές και τι θέλουν αυτοί οι τύποι βραδυάτικα στα σκαλάκια της πολυκατοικίας; Κάτι ύποπτο. Ετοιμάζουν, να καλέσουμε την αστυνομία.

Οι περισσότεροι από εμάς ήταν ευκολόπιστοι. Μετατρέψαν αδιαμαρτύρητα τις ζωές τους σε προϊόν και το υπέβαλλαν σε μια διαρκή αγοραπωλησία μέχρι τη στιγμή που ένας γιατρός υπογράφει -με καθυστέρηση κατά μέσο όρο γύρω στα 70 χρόνια- το πιστοποιητικό θανάτου τους.

Κάποιοι άλλοι από εμάς ωστόσο, αρνούμαστε να δεχτούμε ότι η ζωή δεν είναι παρά επιβίωση. Αρνούμαστε να καλούψουμε τις επιθυμίες μας έτσι ώ-

στε να χωράνε μέσα σε τσιμεντένια κλουβιά, διαδοχές εικόνων πίσω από μια οθόνη, πολιτικές νεολαίες, μπάρ, νάρκωτικά, supermarkets. Αρνούμαστε κάθε είδους διαμεσολάβηση στην δίψα μας για επικοινωνία, για έκφραση, παιχνίδι, έρωτα και δημιουργία. Μας πονάει να βλέπουμε τα άψυχα κουφάρια των επιθυμιών μας, να πλασάρονται ως αληθινή ζωή.

Θέλουμε να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας, δημιουργώντας ζωντανούς χώρους μέσα στον άψυχο, παγωμένο χωροχρόνο της μεγαλούπολης. Γιαυτό το σκοπό καταλαμβάνουμε το -απο χρόνια εγκαταλειμμένο- οίκημα στις οδούς Νάξου και Κρασσά, με στόχο τη δημιουργία ενός χώρου ελεύθερης έκφρασης και δημιουργίας.

Στοχεύουμε στη δημιουργία ενός στεκιού της γειτονιάς των Πατησίων, όπου ο καθένας μας θα μπορεί να ζυμώνει τις επιθυμίες του, δημιουργώντας και επικοινωνώντας έξω από τα πλαίσια της εμπορευματοποίησης, να παρεμβαίνει κοινωνικά, έξω από τα στενά όρια της πολιτικής καθοδήγησης και να γνωρίζει, να εκφράζεται, να παίζει, δηλαδή να ζει, έξω από τα ασφυκτικά όρια της παθητικής κατανάλωσης. Επιλέγουμε το εγχείρημα της κατάληψης, αρνούμενοι να δεχτούμε ότι 200.000 σπύτια στην Αθήνα θα πρέπει να σπίζουν αχρησιμοποίητα και να γίνονται εστίες βρωμιάς και μόλυνσης, όταν -ειδικά σε ασφυκτικά πυκνοκατοικημένες περιοχές όπως τα Πατήσια- υπάρχει τέτοια επιτακτική ανάγκη για ελεύθερους χώρους πρασίνου, έκφρασης και επικοινωνίας.

Απευθύνουμε ένα ανοιχτό κάλεσμα σε όποιον θέλει να αυτοοργανώσει τη ζωή του και την έκφρασή του, για συμμετοχή σ' αυτό το εγχείρημα. Δεν έχουμε άλλο οδηγό στη ζωή μας πέρα από τις επιθυμίες μας, δεν έχουμε άλλο στόχο πέρα από τη δοκιμασία των πρακτικών μας στη καθημερινότητα, από τη ζύμωση των σχέσεων μας μέσα από την ενεμπόδοστη επικοινωνία. Ο παγωμένος χρόνος που μας περιβάλλει, λιώνει μόνο με τη θερμότητα της ανεμπόδοστης έκφρασης της αισθαντικότητάς μας: Να κάνουμε πράξη τα ονειρά μας, να βάλουμε φωτιά στην παγωμένη καθημερινότητα με μόνο καύσιμο τις ζωές μας.

η στήριξη και η αλληλεγγύη στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Ανω-Κά-

τω Πατησίων είναι αναγκαία... (Δίπλα, παρατίθεται η προκήρυξη

του Στεκιού)

Μ. Π.

ΤΑ ΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΑΠΟΒΡΑΣΜΑΤΑ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ

Τα καθάρματα της Χρύσης Αυγής ξαναχτύπησαν. Τρίτη βράδυ με μηχανές και αυτοκίνητα επέδραμαν στην περιοχή πίσω από το Γκάζι όπου εδώ και χρόνια μένουν Τούρκοι, Μουσουλμάνοι και Πομάκοι. Η "επίσκεψη" αυτή είχε σκοπό την τρομοκράτηση των κατοίκων της περιοχής. Οι φασίστες έφυγαν αφού πρώτα έγγραφαν και φώνα-

ξαν συνθήματα όπως: "Έξω οι Τούρκοι", "Θα σας πιούμε το αίμα" κ.ά. Το γεγονός αυτό δεν είναι το μοναδικό. Τον τελευταίο καιρό έχουν αναφερθεί κι άλλες τέτοιες περιπτώσεις, ιδιαίτερα μετά τα γεγονότα στην Κύπρο. Την τελευταία δεκαετία οι κάτοικοι της περιοχής ζουν σε ένα καθεστώς τρομοκρατίας και ρατσισμού. Πριν δυο βδομάδες, μάλιστα, οι φασίστες πυροβόλησαν εν ψυχρώ σε σπύτια της περιοχής, πάνω στα παράθυρα με κίνδυνο να σκοτωθούν άνθρωποι που εκείνη την ώρα βρίσκονταν μέσα.

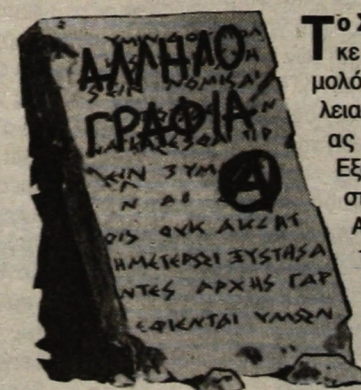
Την τελευταία περίοδο οι Χρυσάυγες, ευνοημένοι κι από το πατριωτικό κλίμα της εποχής, προσηλαθούν να νομιμοποιήσουν κοινωνικά την παρουσία τους και να γίνουν δεκτοί σε διάφορες εκδηλώσεις. Έτσι, πρόσφατα είδαμε να εμφανίζονται οργανωμένα, πουλώντας εφημερίδες και μοιράζοντας τα ελεεινά φυλλάδιά τους στην έκθεση βιβλίου στο πεδίο του Άρεως δίπλα μάλιστα στα κίβλια του Κ.Κ.Ε. και της Μαχόμενης. Αριστεράς. Με κανέναν τρόπο δε θα πρέ-

πει να επιτρέψουμε τη νομιμοποίηση της παρουσίας των φασιστών σε κανενός είδους κοινωνική εκδήλωση.

Αυτό όμως που τους δίνει την ώθηση για να εμφανίζονται -και μάλιστα τόσο προκλητικά- είναι ο έρπων εθνικισμός που πριμοδοτούν τα κόμματα του επίσημου αστικού καθεστώτος. Όλοι: άκρα δεξιά, ΠΑ.ΣΟ.Κ., Σαμαράς, Τσοβόλας χρησιμοποιούν αυτό το ιδεολογικό του εθνικισμού και την πατριδοκαπηλεία για να πολώσουν και να αποπροσανατολίσουν ακόμη περισσότερο το λαό.

Οι κάτοικοι της περιοχής στο Γκάζι πρέπει να οργανώσουν την αυτοάμυνά τους ενάντια στις προκλήσεις των φασιστών για να προστατέψουν τις ζωές και την αξιοπρέπειά τους. Εμείς έχουμε χρέος να εκφράσουμε ενεργητικά και άμεσα την αλληλεγγύη μας σ' αυτούς. Ο εθνικισμός και ο ρατσισμός θα πρέπει να αποτελέσουν δύο από τις κύριες αιχμές του κινήματος αντίστασης.

Τ.Α.

Το Σάββατο 14/9 το βράδυ πραγματοποιήθηκε επίθεση 50 περίπου ατόμων με βόμβες μολότωφ εναντίον ομάδας ανδρών της ασφάλειας, που περιπολούσε στο χώρο της πλατείας Εξαρχείων και στην καφετέρια Εξαρχείων (που είναι γνωστή για τον ρόλο της στην διακίνηση ναρκωτικών στην περιοχή). Αποτέλεσμα της επίθεσης ήταν ο σοβαρός τραυματισμός δύο αστυνομικών και η πρόκληση υλικών ζημιών στο προξομαγαζό.

Οι λόγοι της επίθεσης στην αστυνομική περίπολο των Εξαρχείων ήταν η όλο και αυξανόμενη τρομοκρατία που ασκούν καθημερινά οι αστυνομικοί στους

νεολαίους κυρίως, με καθημερινές προσαγωγές στην ασφάλεια, που πολλές φορές καταλήγουν σε ξυλοδαρμό. Και όλα αυτά με δικαιολογία την δημόσια τάξη της περιοχής.

Όσο θα συνεχίζεται η κρατική τρομοκρατία, θα υπάρχουν άτομα που θα συνεχίζουν να αντιστέκονται.

ΔΡΑΣΗ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ
ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ

"Τα παιδιά της πλατείας".

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 63

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanares@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Σχετικά

με το *Αλφα*

Συνέχεια από τη σελ.2

ματος. Η εξουσία άλλωστε έχει αναπτύξει και την στρατηγική της έντασης, της διατήρησης της ισορροπίας του υπάρχοντος μέσα από την δύσωση. Η ενίσχυση του απελευθερωτικού προτάγματος, σε ότι τουλάχιστον αφορά εμάς, μπορεί να προσέλθει μόνο μέσα από την ενίσχυση της ελευθεριακής πρακτικής και αυτό είναι μια υπόθεση καθημερινού αγώνα.

★

Είπαμε και παραπάνω πως ένα κίνημα το οποίο θέλει να είναι θέση μαζί και άρνηση, δεν αρκεί να το διακηρύσσει, πρέπει και να το αποδεικνύει με τις οργανωτικές του μορφές, τις διαδικασίες του και το χαρακτήρα της ανάλυσης και των έμπρακτων προτάσεων του. Μιλάμε δηλαδή για ένα κίνημα που πρέπει να απαντά με πραγματικό τρόπο σε πραγματικά προβλήματα. Να αντιλογίζει στην πράξη αυτή την εποχή "όπου τίποτα δεν είναι αλήθεια και όλα επιτρέπονται". Την εποχή της έλλειψης επικοινωνίας, του "τίποτα δεν έχει νόημα", της εικονικής πραγματικότητας, της έλλειψης ελπίδας και οράματος, του ατομικισμού, των ιδεολογιών της παραίτησης, της διάλυσης του κοινωνικού ιστού, της οικονομίας της εικονικής πραγματικότητας, των ρευστών εργασιακών σχέσεων, των μεταναστευτικών ρευμάτων, των "κινητικών εργατών", την εποχή που απαντά στην αυξανόμενη δυσανεμία με το "πόλεμος και διαίρεση παντού".

Ένα κίνημα που θα στηρίζεται και θα προωθεί την αυτοοργάνωση γύρω από ζητήματα καθημερινής ζωής, με αυτοοργανωμένους αγώνες γύρω από "μερικά" και "τοπικά" ζητήματα, με αλληλεγγύη σε αγώνες που, πρόσκαιρα έστω, ξεφεύγουν από αλλοτριωτικές μορφές οργάνωσης, με κριτική αλληλεγγύη σε αγώνες (τοπικούς, κοινωνικούς, εργατικούς) που θέτουν, έστω και με συγκεχυμένο τρόπο, απελευθερωτικά ζητήματα. Ένα κίνημα που θα στηρίζεται και θα προωθεί την οργάνωση της καθημερινότητας ενάντια στη βιομηχανία του ελεύθερου χρόνου, με τη δημιουργία χώρων άμεσης επικοινωνίας και δημιουργικότητας (στέκια, ομάδες γειτονιάς, κοινωνικά κέντρα). Που θα στηρίζεται και θα προωθεί την οργάνωση της αντιπληροφόρησης μέσα από έντυπα, ραδιοφωνικούς σταθμούς, χρήση των νέων τεχνολογιών (βίντεο, Internet), εκδηλώσεις. Που θα στηρίζεται και θα προωθεί την επικοινωνία, με δίκτυα επαφών, δημιουργία χώρων αδιαμεσολάβησης επικοινωνίας, εκδόσεις, εκδηλώσεις. Που θα στηρίζεται και θα προωθεί την αλληλεγγύη μέσα από διαφορετικές καθημερινές σχέσεις, αποκαθιστώντας τη σημασία της αλληλεγγύης (η οποία κατέληξε να αναφέρεται σχεδόν αποκλειστικά στις κινήσεις απελευθέρωσης φυλακισμένων). Που θα στηρίζεται και θα προωθεί την αλληλοβοήθεια μέσα από μικρές συνεργατικές, ταμεία αλληλοβοήθειας, κοινές ενώσεις άνεργων, παραδοσιακών εργαζόμενων και μεταναστών. Που μέσα από ζυμώσεις και συλλογικές διαδικασίες θα μπορέσει να επεξεργαστεί θεωρητικές θέσεις και να διεξάγει τον πόλεμο ενάντια στις ιδεολογίες της κυριαρχίας (καταναλωτισμός, ανταγωνιστικότητα, παραίτηση, κυνισμός, ατομικισμός, ρατσισμός, εθνικισμός, θρησκείες). Που θα επιλέγει συνειδητά τη σύγκρουση και θα αντιμετωπίζει με συνέπεια τα αποτελέσματά της.

★

Μιλάμε για ένα κίνημα, μια διάχυτη κίνηση μέσα στην κοινωνία, με συμφωνίες σε κεντρικά σημεία, με δράση σε διαφορετικές όψεις της καθημερινής ζωής, όπου οι μερικοί και σύμφωνοι με τα ενδιαφέροντα του καθενός αγώνες θα συνθέτονται με τους αγώνες των υπολοίπων και θα εμπλουτίζονται αμοιβαία. Όχι μια οργάνωση που θα βυθιστεί στη γραφειοκρατία και τους ρόλους. Όχι κέντρα λήψης αποφάσεων και ιεραρχίες. Όχι πολιτικές ομάδες και φωτισμένους θεωρητικούς που τα ξέρουν όλα και "κατεβάζουν τη γραμμή". Η συνειδητοποίηση ενός κινήματος είναι η μέση συνειδητοποίηση των μελών του και αυτή κατακτιέται και βαθαινεί μέσα από τη δράση. Όχι ιδεολογική χειραγώγηση αλλά συλλογική ανάπτυξη θεωρίας-δράσης μέσα από την αντιπροσωποκρατική πρακτική. Όχι οργάνωση της απειλπισίας σε μικρούς πυρήνες κρούσης, αλλά οργάνωση της ελπίδας σε πολλούς και αλληλέγγυους σχηματισμούς σύγκρουσης και δημιουργίας στην καθημερινότητα. Όχι μια πολιτική οργάνωση που αναλαμβάνει να "κάνει την πολιτική" για όλους μας, αλλά μια νέα κοινωνική οργάνωση στα σπάρτανα που μέσα από την καθημερινότητα, τα προτάγματα, τους αγώνες, τις νέες σχέσεις, ασκεί πολιτική πραγματώνοντας μια νέα πολιτική πρόταση. Την αυτοοργάνωση.

★

Μιλάμε για ένα κίνημα στο οποίο θα συμμετέχουν όλοι όσοι αποδέχονται την αναγκαιότητα της θετικής δράσης, ένα κίνημα που θα αποτελείται από διαφορετικές ομαδοποιήσεις με διαφορετική δράση και αγώνες στην καθημερινότητα, με ένα κοινό διαμορφωμένο πλαίσιο εκτιμήσεων για την εποχή μας και για τα μέτωπα που ανοίγονται, με ένα οργανωτικό σχήμα που θα απελευθερώνει τη δημιουργικότητα αυξάνοντας την αλληλεπίδραση.

Ένα κίνημα χωρίς κέντρα λήψης αποφάσεων, χωρίς καθοδήγηση και ιεραρχίες, με αυτονομία των ομαδοποιήσεων που θα το αποτε-

Επτά πιθανές προοπτικές

Ο νεοφιλελευθερισμός και η παγκοσμιοποίηση έχουν υπερφαναγγίσει τις παλιές μορφές αγώνα και αντίστασης, ιδιαίτερα στους χώρους εργασίας, και έχουν δημιουργήσει νέους αντιπάλους. Αλλά, συγχρόνως, νέες δυνατότητες έχουν δημιουργηθεί από τη νέα κατάσταση, που πρέπει να ανιχνεύσουμε και να εκμεταλλευτούμε. Είναι η άλλη πλευρά του νομίσματος που πρέπει να δούμε. Έχουμε καθορίσει μερικές πιθανές προοπτικές: επτά υποθέσεις προς συζήτηση και εξέταση.

1) ΤΟ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟ ΤΟΥ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΥ

Ένα πράγμα είναι σίγουρο: ο αποκλεισμός (ατόμων, περιοχών ακόμη και χωρών) θα μεγαλώνει καθώς ο νεοφιλελευθερισμός δεν μπορεί να προσφέρει πλήρη απασχόληση σε όλους. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την ανταγωνιστικότητα του αποκλεισμού με τον νεοφιλελευθερισμό, να κάνουμε φανερό ότι αυτή είναι η αρχή του τέλους της κοινωνίας της εργασίας, ότι η αύξηση της παραγωγικότητας πρέπει να οδηγήσει στη λιγότερη απασχόληση για όλους. Τι μπορούμε να κάνουμε ώστε να μετατρέψουμε τον αποκλεισμό σε μια ευκαιρία για την ανάπτυξη άλλου τύπου σχέσεων, κι επιπλέον της ιδέας μιας άλλης κοινωνίας; Οι ζαπατίστας είναι επίσης αποκλεισμένοι, ο αγώνας τους απλά αμύνεται με μια οικονομία συντήρησης στο περιθώριο του νεοφιλελευθερισμού. Όμως δεν υπάρχει κάτι άσχημο σε αυτό, αφού έχουν την ίδια στιγμή κάνει τον αγώνα τους μια από τις πιο αιχμηρές επιθέσεις στο νεοφιλελευθερισμό, διακηρύσσοντας απλά την αδυναμία του να ικανοποιήσει και τις πιο στοιχειώδεις κοινωνικές ανάγκες.

Στο Βορρά, πολλοί άνθρωποι ζουν με τα επιδόματα ανεργίας ή άλλα ισχνά έσοδα, κάνοντας καταλήψεις στέγης σε άδεια σπίτια, προσπαθώντας να οργανώσουν διαφορετικές μορφές ζωής και ανταλλαγής. Πώς μπορούν αυτοί οι άνθρωποι να μεταβάλλουν τους αγώνες τους από αμυντικούς σε μια απειλή για το καπιταλιστικό μοντέλο; Αυτό το εγγυημένο ισχνό έσοδο για παράδειγμα, είναι ένας τρόπος για να εξασφαλιστεί η επιβίωση του εφεδρικού βιομηχανικού στρατού των ανέργων, στο βαθμό που είναι το κεφάλαιο αυτό που τον οργανώνει. Αλλά αν κερδηθεί και αναπτυχθεί με τους αγώνες θα μπορεί να είναι η απαρχή για κάτι άλλο: η επιβεβαίωση ότι έχουμε το δικαίωμα να ζούμε χωρίς να χρειάζεται να πουλάμε τη δουλειά μας στα αφεντικά. (Το κεφάλαιο έχει διαγνώσει ήδη αυτό τον κίνδυνο και αρχίζει να κάνει τέτοιες πληρωμές μόνο με αντάλλαγμα κάποιου είδους εργασίας. Αυτοί που παίρνουν επιδόματα ανεργίας πολλές φορές αναγκάζονται να δουλέψουν σαν υπηρέτες για τους πλουσιους, για παράδειγμα.). Ένα κείμενο που έχει υποβληθεί από τη Βαρκελώνη, συζητώντας την ατομικιστική φύση του νεοφιλελευθερού καπιταλισμού (ο σχετικά λιγότερο σημαντικός ρόλος των μεγάλων εργοστασίων, ο πληθασιασμός των προσωρινών μορφών απασχόλησης, κ.λ.π.) προτείνει ένα άνευ όρων εγγυημένο ελάχιστο εισόδημα σαν έναν ενοποιητικό αγώνα τόσο για τους μεροκαματιάρηδες όσο και για τους αποκλεισμένους.

ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ:

Αντίσταση και προοπτικές στην Ευρώπη

β' μέρος

Στο Βερολίνο βρήκαμε ένα εκπληκτικό παράδειγμα της νέας μορφής ενοποιητικού αγώνα ενάντια στον αποκλεισμό: Συνειδητοποιώντας ότι υπάρχει μια μεγαλύτερη από ποτέ αναλογία του πληθυσμού που δεν χωράει στα παραδοσιακά συνδικάτα (οι άνεργοι, οι προσωρινοί, οι ελεύθερα απασχολούμενοι, οι γυναίκες που ασχολούνται με την αναπαραγωγική δουλειά και "πληρώνονται" από την πρόνοια, οι φοιτητές, οι ανάπηροι, πολιτιστικές ομάδες, κοινωνικοί εργάτες κ.λ.π.) μια ομάδα πήρε την πρωτοβουλία να ξεκινήσει μια "Κοινωνική Συμμαχία" που τώρα έχει ενσωματώσει περισσότερες από εκατό οργανώσεις που αντιπροσωπεύουν όλα τα είδη των ανθρώπων που πλήτονται από τις νέες περικοπές "λιτότητας" στον προϋπολογισμό. Μέσα σε λίγους μήνες, αυτή η καινούργια μορφή κοινωνικής "επανασυγκρότησης" ήταν ικανή να οργανώσει μια διαδήλωση 35.000 ανθρώπων και να επιβάλλει την παρουσία της στην τοπική πολιτική αρένα. Είναι πραγματικά σημαντικό να ανταλλάξουμε εμπειρίες τέτοιου τύπου αγώνων από όλη την Ευρώπη (για παράδειγμα θα θέλαμε να μάθουμε περισσότερα για την "Action Contre le Chômage" στη Γαλλία).

Ένα ενδιαφέρον κείμενο από τη Μαδρίτη επιμένει κι αυτό στον αποκλεισμό, καταδεικνύοντας ότι ο χώρος εργασίας δεν είναι πλέον ο κεντρικός κοινωνικός δεσμός. Η εκμετάλλευση έχει πολλές μορφές και έχει διαχυθεί σε όλο τον κόσμο. Μία ακόμα πιο δυσόιση σημείωση: το κεφάλαιο δεν ενδιαφέρεται πια άμεσα για την υγεία ή ακόμα και την επιβίωση των εργατών του που είναι όλοι, λιγότερο ή περισσότερο, προσωρινοί και αναλίσσιμοι.

Ανάμεσα στους άνεργους υπάρχουν όλο και πιο πολλοί άνθρωποι καλά εκπαιδευμένοι. Αυτοί θα προσφέρουν εκπληκτικές ευκαιρίες για την ανάπτυξη και την καλύτερη κατανόηση της κατάστασης των νέων μορφών αντίστασης κ.λ.π. Από το 1968 ποτέ ίσως δεν υπήρξαν τόσο νέοι άνθρωποι με προσόντα εν εφεδρεία. Τί θα τους φέρει στο προσκήνιο;

2) Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Ο ανταγωνισμός μάς στρέφει όλους εναντίων όλων, σημαίνει όμως και μια αντικειμενική σύγκλιση συμφερόντων και αγώνων που πρέπει να κάνουμε εμφανή. Στο παρελθόν, οι εργάτες του Βορρά μπορούσαν να επωφεληθούν από την αποικιακή εκμετάλλευση του Νότου που μείωνε τις τιμές στις πρώτες ύλες για το Βορρά. Όταν όμως σήμερα βρίσκονται σε άμεσο ανταγωνισμό με τις αποκεντρωμένες βιομηχανίες, έχουν πραγματι-

κό συμφέρον να υποστηρίξουν τους εργάτες του Νότου. Ο ίδιος τύπος αναγκαίας αλληλεγγύης πρέπει να αναπτυχθεί ανάμεσα στους εργαζόμενους και τους άνεργους κάθε χώρας. (Για παράδειγμα στον αγώνα για ένα ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα).

3) ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ;

Η αποδυνάμωση του κράτους πρόνοιας μπορεί ακόμη να αποτελέσει την ευκαιρία ενδυνάμωσης της αυτονομίας και της αυτοοργάνωσης της κοινωνίας των πολιτών έξω από τα παραδοσιακά κόμματα, τη γραφειοκρατία και τους οργανισμούς, που έχουν όλο και λιγότερα να προσφέρουν.

4) Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΑΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Η σκληρή επιβεβαίωση του χρήματος και του ατομικού συμφέροντος σαν τη μόνη πηγή των κοινωνικών κανόνων είναι τρομακτική, αφήνει όμως το πεδίο των αξιών σε μας. Ένα κείμενο του Holloway δείχνει πως οι ζαπατίστας πρότειναν μια επαναστατική προσέγγιση στην εξουσία και την πολιτική, με την επαναβεβαίωση των ανθρωπίνων αξιών και της αξιοπρέπειας σαν την αρχική πηγή της λαϊκής δύναμης. Έτσι υποβιβάζουν την οικονομία και τις "αναγκαιότητες" στην πραγματική και υποδεέστερη τους θέση: θεωρώντας την αλήθεια πιο δυνατή από την κρατική δύναμη ή τα όπλα, στοιχηματίζοντας πάνω στο γεγονός ότι σε μια κοινωνία που βασίζεται στην αποξένωση και την αδικία, ο καθένας έχει ένα "ya basta" που σγοβράζει.

Το νόημα που δίνουμε στον αγώνα μας είναι ίσως πιο σημαντικό από αυτό για το οποίο αγωνιζόμαστε.

Ένας μερικός αντικειμενικός στόχος μπορεί να είναι σημαντικός, αν εμπεριέχει μια ριζοσπαστική κριτική. Οι ζαπατίστας μας υπενθύμισαν ότι η πολιτική πάνω από όλα έχει να κάνει με τις αξίες και τους μύθους που αφορούν το πώς η κοινωνία θα έπρεπε να οργανωθεί. Αν οι δικές μας αξίες και μύθοι θριαμβεύσουν έναντι των δικών τους, θα γίνουν τόσο πραγματικοί, π.χ. όσο οι αξίες τιμών σήμερα. (Αν το χρήμα φέρνει κέρδος, είναι γιατί απλά οι άνθρωποι έχουν αποδεχθεί -ή τους έχουν κάνει να αποδεχθούν- τη φετιχιστική αντίληψη ότι το χρήμα μπορεί να "δουλέψει" από μόνο του). Ο νεοφιλελευθερισμός ονειρεύεται την απελευθέρωσή του από όλες τις μορφές πολιτικού ελέγχου (κείμενο Παρισίου), ακόμη και οι δρόμοι, οι φυλακές και οι ωκεανοί θα μπορούσαν να ιδιωτικοποιηθούν. Αυτή η ακρότητα θέτει τις βάσεις της ανανέωσης και της ριζοσπαστικοποίησης

ΑΝΑΛΥΣΗ

ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ
ΤΗ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ.
ΕΣΕΙΣ ΚΑΘΕΣΤΕ ΚΑΤΟ ΜΟΥ,
ΟΧΙ ΕΓΩ ΠΑΝΘ ΣΑΣ.

ΝΑ ΣΑΣ ΠΩ ΚΑΤΙ...
ΚΑΘΕΣΤΕ ΠΑΝΘ ΜΟΥ

των πολιτικών αξιών.

Αλλά πολλοί δεν είναι διατεθειμένοι να παλέψουν για ακόμα έναν ουτοπικό μελλαντικό κόσμο, όπως έκαναν για το "σοσιαλισμό". Μπορούν να κινητοποιηθούν μόνο αν η ποιότητα της οργάνωσης του αγώνα είναι η ίδια η ανταμοιβή του. Ο αγώνας είναι τόσο τρομερά άριστος, η τελική του επιτυχία τόσο απίθανη, ώστε αποκτά αξία μόνο αν μας επιτρέπει να συμμετέχουμε άμεσα σε ανθρώπινες κοινότητες που αξίζουν να λέγονται έτσι, αν μπορούν αυτές να μας δώσουν πίσω την αξιοπρέπειά μας ως ολοκληρωμένες ανθρώπινες υπάρξεις. Να γιατί οι ζαπατίστας μας ελκύουν. Επειδή ο απεγνωσμένος αγώνας τους, τους δίνει μια εκπληκτική αξιοπρέπεια.

5) ΒΙΑΙΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Στον μεροκαματιάρη του Νότου, η συναίνεση που γεννιόταν από το δέλεαρ της αυξανόμενης κατανάλωσης και του αισθήματος ασφάλειας, καταρρέει. Τώρα η υπακοή εξασφαλίζεται μέσα από τον φόβο. Αλλά ο φόβος γεννά οργή και η οργή βία. Αυτή θα είναι καταπιεστική (ρατσισμός, φασισμός, χουλιγκανισμός, βία απέναντι στις γυναίκες) ή απελευθερωτική; Ας μην εκπλαγούμε από μια ξαφνική αλλαγή της κοινωνικής διάθεσης. Η ανάπτυξη της συνείδησης και του αγώνα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό είναι ο μόνος τρόπος να σταματήσουμε τις απεγνωσμένες πληθυσμιακές ομάδες από το να στρέφονται ενάντια σε αποδιοπομπαίους τράγους.

6) ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΜΟΙ
ΑΠΟ ΟΤΙ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ...

Η βασιλεία της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης είναι πλήρης, όμως οι ολοκληρωτικές ιδεολογίες συχνά έχουν αποδειχθεί μακροπρόθεσμα εύθραυστες, αφού δεν μπορούν να ενσωματώσουν την αντίδραση που προκαλούν. Σύντομα μπορεί να ζήσουμε κάτι σαν την Πολωνία της δεκαετίας του '70, όπου η συμπάθεια στην αντίσταση ήταν κρυφή αλλά ευρέως διαδεδομένη (η γαλλική απεργία το απέδειξε).

7)...ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ
ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟΙ

Αντιμετωπίζοντας τον παγκόσμιο εχθρό, αισθανόμαστε αδύναμοι, όμως δε χρειάζεται να οικοδομήσουμε μια παγκόσμια οργάνωση για να αντισταθούμε. Η μετάδοση των τοπικών αντιστάσεων (Chiapas, γαλλική απεργία, το να αντιμυλάς στο αφεντικό σου...), μια πληθώρα κόκκων άμμου στην παγκόσμια μηχανή, μπορεί να είναι μια αρχή. Και αυτές οι τοπικές αντιστάσεις θα μπορούσαν να γίνουν δυναμικές αν μάθαιναν να αναγνωρίζουν έ-

ναν κοινό εχθρό. Ο νεοφιλελευθερισμός πρέπει να καθυποτάξει όλα τα είδη αγώνων: εργατών και αγροτών, Βορρά και Νότου, γυναικών, μειονοτήτων, οικολόγων, ανέργων... Ως παγκόσμιο σχέδιο, διατρέχει τον κίνδυνο να δημιουργήσει παγκόσμια συνειδητοποίηση, αλληλεγγύη, αντίδραση. Η Διαγαλαξιακή συνάντηση είναι το πρώτο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση. Η ισορροπία δυνάμεων σπάει. Θα χάνουμε έδαφος για πολύ καιρό ακόμη. Ο αντικειμενικός μας στόχος σε αυτές τις πρώτες σποραδικές μάχες θα πρέπει πρωταρχικά να είναι η δημιουργία μιας κατάστασης κατανοητής σε όλους, το σπάσιμο της συναίνεσης των οικονομικών "αναγκών". Πίσω από τους οικονομικούς νόμους υπάρχει πάντα μια πολιτική ισορροπία δυνάμεων και γενικά ο νόμος του ισχυρότερου. Δεν υπάρχει τίποτα φυσικό ή αντικειμενικό στους "νόμους" της οικονομίας τους. Τα πράγματα είναι έτσι, επειδή κατάφεραν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι είναι και θα συνεχίσουν να είναι έτσι. Είμαστε δεσμώτες των μύθων τους: των μύθων του χρήματος, της πίστωσης και του κέρδους, του "αόρατου χεριού" που βασιλεύει πάνω από τις "ελεύθερες" αγορές, της κοινωνίας που υποβαθμίζεται σε μια ποσότητα ατόμων στραμμένων το ένα ενάντια στο άλλο σε έναν τυφλό ανταγωνισμό, κ.λ.π. Είναι σημαντικό να επιπεθούμε στη βασιλεία των μύθων τους, να σπάσουμε τα μάγια της συναίνεσής τους. Για να το κάνουμε αυτό, θεωρούμε σημαντικό η ανάλυση και η κριτική του νεοφιλελευθερισμού να πάρει συγκεκριμένη μορφή με συγκεκριμένες πολιτικές ενέργειες ενάντια στα σύμβολα της ιδεολογίας και εξουσίας τους, με έναν εντυπωσιακό και γεμάτο φαντασία τρόπο. Η καλύτερη κατανόηση θα μας βοηθήσει να δράσουμε και η δράση θα μας βοηθήσει να καταλάβουμε πώς να προχωρήσουμε. Το κείμενο-συμβολή από τη Lyon αναλύει το νόημα που, λιγότερο ή περισσότερο κατηγορηματικά, αποδίδεται στην απεργία του Δεκέμβρη. Διευκρινίζει αρκετές από τις προτεινόμενες προοπτικές-θετικές όψεις: Ένα γαλλικό "Ya Basta"

Το παράδειγμα
της γαλλικής
απεργίας

Η απεργία αποκάλυψε μια μαζική απόρριψη του νεοφιλελεύθερου προγράμματος από τους απεργούς, τους συμπαραστάτες, καθώς και από τον κόσμο που δεν συμμετείχε. Η μεγάλη δημοτικότητα του κινήματος, παρά την παράλυση των δημοσίων μέσων μεταφοράς που προκάλεσε, ήταν χω-

ρίς αμφιβολία το σημαντικότερο σημείο. Αυτό είναι απόδειξη της μαζικής αντίδρασης στην επίθεση στην κοινωνική ασφάλιση και τις δημόσιες υπηρεσίες, θεωρούμενες ως σύμβολα της αρχής της κοινωνικής αλληλεγγύης. Οι ανθρωπίνες και πολιτικές αξίες ενάντια στους νόμους της αγοράς. Η απεργία ήταν μια πράξη αντίστασης ενάντια στην κυριαρχία του οικονομικού πάνω στο κοινωνικό, ενάντια στην αύξηση των ανισοτήτων (ο αγώνας των εργατών στα δημόσια μέσα μεταφοράς στη Μασσαλία ενάντια στις διαφορές στους μισθούς ήταν παραδειγματικός από αυτή την άποψη) και ενάντια στην προερχόμενη από τις αγορές χωρίς ρύθμιση αταξία. Συγκεκριμένα, η αλληλεγγύη συνδέθηκε με τον αγώνα για ισότητα: ισότητα στους μισθούς και υπεράσπιση του δικαιώματος πρόσβασης στις κοινωνικές υπηρεσίες για όλους. Υπήρχε σιωπηρά το όνειρο μιας κοινωνίας όπου το κοινωνικό θα είχε προτεραιότητα πάνω στο οικονομικό. Στην απεργία, το κύριο σύνθημα των απεργών (Όλοι μαζί!) εξέφραζε την επιθυμία για κοινωνικές σχέσεις διαφορετικές από αυτές που προσφέρει η κοινωνία μας.

ΤΑ ΟΡΙΑ

Αφορούσε μόνο τους εργαζόμενους στον δημόσιο τομέα των υπηρεσιών, αυτούς που η ασφάλεια της θέσης τους και οι εργασιακές τους συνθήκες τους επέτρεπαν να απεργήσουν με αυτό τον τρόπο. Στον ιδιωτικό τομέα, στην υπόλοιπη κοινωνία, η πίεση ήταν πολύ μεγάλη. Παρέμειναν φιλικόι θεατές.

Πιθανά πολλοί απεργοί υπεραμύνονταν απλά του σοσιαλδημοκρατικού ιδεώδους, χωρίς να αντιλαμβάνονται τη νέα κατάσταση, καθώς και το γεγονός ότι ο Jurpe και το γαλλικό κράτος είναι απλοί πράκτορες ενός πολύ μεγαλύτερου σχεδίου. Το κίνημα, δημοκρατικό στη βάση του, παρέμεινε ελεγχόμενο από τους μηχανισμούς των συνδικάτων σε εθνικό επίπεδο. Αποκάλυψε επίσης την πλήρη απουσία των πολιτικών οργανώσεων της αριστεράς, ικανών να συσχετίσουν την απεργία με το περιεχόμενό της. Η απεργία δεν κράτησε αρκετά για να αναπτυχθεί αυτοοργάνωση και συνειδητοποίηση. Έτσι όλα μένουν να γίνουν στο μέλλον, παρόλα αυτά η απεργία αποκάλυψε ένα φοβερό δυναμικό. Κάποιοι θα μπορούσε να αναρωτηθεί για το τί θα συνέβαινε, αν αυτό το παραδοσιακό είδος κινήματος μπορούσε να συγχωρευθεί με το νέο είδος κινήματος των προσωρινών εργατών που μοιάζει να παίρνει μορφή στην "Κοινωνική Συμμαχία" του Βερολίνου (οι άνεργοι ήταν στην πραγματικότητα σημαντικοί υποστηρικτές της απεργίας). Η κύρια δύναμη της απεργίας ήταν ότι οι απεργίες στα μέσα μεταφοράς παρέλυσαν την υπόλοιπη οικονομία. Η ελάττωση και η αναδόμηση της εργατικής δύναμης την έχουν τόσο αποδυναμώσει, που κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί μήπως το ουσιαστικό όπλο που απομένει στους αντιστεκόμενους δεν είναι άλλο από τη δυνατότητα να δημιουργούν τέτοιες κοινωνικές αναταραχές: μια γενικευμένη μαρφή αντίστασης, ανταποκρινόμενη στις γενικευμένες και διάχυτες μορφές μοντέρνας εκμετάλλευσης. Οι αποκλεισμένοι και οι περιθωριοποιημένοι μπορούν ίσως να παρέμβουν μόνο έτσι και με ένα παγκόσμιο τρόπο.

Γενεύη, 5 Ιουλίου 1996

λούν και οι οποίες θα διαμορφώνουν το είδος και το επίπεδο των μεταξί τους οργανωτικών μορφών και σχέσεων. Οποιοδήποτε άλλο συνολικό οργανωτικό μοντέλο θα επιχειρούσε να εφαρμοσθεί εκ των προτέρων θα οδηγούσε σε χειραγώγηση ή γραφειοκρατικοποίηση.

Βεβαίως, όταν χρησιμοποιούμε τον όρο "κίνημα" δεν αναφερόμαστε στο σύνολο του "αναρχικού κινήματος", στο σύνολο του "χώρου". Με αυτό τον όρο εννοούμε ένα συγκεκριμένο ρεύμα αντιεξουσιαστικής σκέψης και πρακτικής που θα υπάρχει ως διάχυτη κίνηση μέσα στην κοινωνία, χωρίς να μετατρέπεται σε πολιτική οργάνωση, χωρίς συγκεντρωτισμούς και οργανωτικές αγκυλώσεις, όχι όμως χωρίς συμφωνημένες γενικές θέσεις και στόχους. Μιλάμε για ένα διάχυτο ρεύμα για την οικοδόμηση της ελευθεριακής κομμουνιστικής κοινωνίας μέσα από την επανάσταση της καθημερινής ζωής και το κίνημα της αυτοοργάνωσης.

Επιθυμούμε την εξέλιξη του ΑΛΦΑ σε τμήμα και ένα από τα εργαλεία ενός τέτοιου κινήματος. Όχι βέβαια ως το "καθοδηγητικό του όργανο", ούτε όμως ως μία από τις ομαδοποιήσεις του.

Στο βαθμό που η φύση μιας εβδομαδιαίας εφημερίδας της προσδίδει εξουσίες, η λειτουργία της πρέπει να είναι τέτοια που να τις αναιρεί. Στα πλαίσια λοιπόν αυτού του κινήματος που οραματιζόμαστε, η εφημερίδα δεν θα μπορεί να ανήκει σε μια συγκεκριμένη ομαδοποίησή του (συγκέντρωση εξουσίας), ούτε όμως να εκδίδεται χωρίς πολιτικούς προσδιορισμούς και χαρακτηριστικά (ανευθυνότητα και σύγχυση). Οι απόψεις που θα διατυπώνει η εκάστοτε συντακτική της συνέλευση απέναντι στα εκάστοτε γεγονότα οφείλουν να αποτελούν έκφραση των κοινών γενικών συμφωνιών αυτού του κινήματος που επιθυμούμε. Σε όσα ζητήματα δεν θα υπάρχουν κοινά συμφωνημένες θέσεις, η συντακτική συνέλευση οφείλει να το δηλώνει και να μην διατυπώνει οποιαδήποτε κεντρική θέση αν αυτή δεν έχει πρώτα σχηματιστεί μέσα από συλλογικές διαδικασίες διαλόγου και συναπόφασης του κινήματος συνολικά. Τα μέλη της συντακτικής συνέλευσης, είτε ατομικά είτε ως συνέλευση, θα έχουν το ίδιο ακριβώς δικαίωμα που έχει οποιοδήποτε άτομο ή ομάδα που θα συμμετέχει στο κίνημα στο να διατυπώσουν τις απόψεις τους για κάποιο θέμα που δεν έχει ακόμα καταληχτεί συλλογικά, χωρίς η όποια τους άποψη να αποκτά ξεχωριστή βαρύτητα από αυτές των υπολοίπων, και αυτό θα πρέπει να γίνεται σαφές και από τον τρόπο με τον οποίο θα δημοσιεύεται στην εφημερίδα. Με άλλα λόγια, τα πρωτοεξέλιδα και τα κεντρικά άρθρα θα πρέπει πάντοτε να εκφράζουν τις γενικές συμφωνίες αυτού του κινήματος που επιθυμούμε. Αν αποστéλλονται στην εφημερίδα κείμενα που αναπτύσσουν θέσεις ενάντια στις γενικά συμφωνημένες αντιλήψεις, η συντακτική ομάδα θα οφείλει να τα δημοσιεύει σε ξεχωριστό χώρο, ίσως κάτω από τον τίτλο "ελεύθερο βήμα", και, αν αυτό θεωρείται απαραίτητο, να τα ανταπαντά με βάση τις γενικές συμφωνίες. Στον ίδιο χώρο θα δημοσιεύονται και κείμενα που θα προέρχονται από άτομα και ομάδες εκτός του κινήματος. Στα πλαίσια αυτού του κινήματος που οραματιζόμαστε, το ΑΛΦΑ που θέλουμε θα εκφράζει προς την κοινωνία τις γενικές συμφωνημένες θέσεις, θα λειτουργεί ως χώρος διαλόγου και ως μέσο αντιπληροφόρησης και επικοινωνίας. Με βάση την εκπλήρωση αυτών των λειτουργιών θα κρίνεται η εκάστοτε διαχειριστική του ομάδα. Αυτό το κίνημα που οραματιζόμαστε ούτε μπορεί ούτε και θα έπρεπε να συγκροτηθεί με πρόσκληση του ΑΛΦΑ ή με άξονα την εφημερίδα. Η εφημερίδα όμως πρέπει σίγουρα να μετασχηματισθεί έτσι ώστε, το λιγότερο, να μην αποτελεί τροχοπέδη στη δημιουργία αυτού του κινήματος, στοχεύοντας επιπλέον να συνεισφέρει, στο μερίδιο που της αναλογεί, στη συγκρότησή του. Αυτό το κίνημα θα συγκροτηθεί όταν θα συναντηθούν οι καινούργιες δυναμικές που κατά τη γνώμη μας ήδη γεννιούνται μέσα στο "χώρο" και την κοινωνία.

★

Πάνω σε αυτές τις βάσεις καλούμε για τις 26, 27 και 28 Οκτώβρη την πανελλαδική συνάντηση για τον επαναπροσδιορισμό του ΑΛΦΑ. Καλούμε όλους όσους και όσες ενδιαφέρονται να συνδιαμορφώσουν και να στηρίξουν μια εφημερίδα με τους στόχους που αναφέραμε παραπάνω. Ουσιαστικά καλούμε για τη διαμόρφωση των όρων ύπαρξης της εφημερίδας στο μεταβατικό στάδιο από τη σημερινή μορφή του ΑΛΦΑ και από τη σημερινή κατάσταση του "χώρου" έως τη συγκρότηση αυτού του κινήματος που πιστεύουμε ότι μπορεί και πρέπει να υπάρξει, αυτού του κινήματος που ήδη αισθανόμαστε γύρω μας τη δυναμική της εμφάνισής της.

Δεν είναι εύκολος στόχος. Το ΑΛΦΑ πρέπει να μετασχηματισθεί χωρίς να μετατραπεί σε πολιτική ομάδα, πρωτοπορία ή καθοδήγηση, αλλά και χωρίς να αναπαράγει τη σύγχυση.

Οι δύσκολοι στόχοι όμως πάντοτε ήταν και οι πιο όμορφοι...

Συντακτική συνέλευση ΑΛΦΑ Θεσσαλονίκης

Είναι ένα κράτος αυτό που χρειάζεται ο Κουρδικός λαός;

Αρχικά αυτό το κείμενο γράφτηκε για μια εκδήλωση με τίτλο "Γιορτή για την Ειρήνη στο Κουρδιστάν" που έγινε την 1η Σεπτέμβρη 1996. Σκοπός μας είναι να περιγράψουμε σύντομα την κατάσταση στο Κουρδιστάν και να εξεσκεπάσουμε τα κροκοδείλια δάκρυα των καπιταλιστών και των ΜΜΕ τους για το Κουρδιστάν.

Το Κουρδιστάν είναι μια χώρα όπου ο κουρδικός λαός ζει κάτω από ένα φεουδαρχικό και καπιταλιστικό καθεστώς, όπου οι εργαζόμενοι, και κυρίως οι γυναίκες και τα παιδιά, υποφέρουν από την φτώχεια, την κακομεταχείριση και την καταπίεση από τις αρχές, που εκπροσωπούν τα Κουρδικά κόμματα (Κουρδικό Δημοκρατικό Κόμμα, Πατριωτική Ένωση Κουρδιστάν), καθώς και το ΡΚΚ του Βορείου Κουρδιστάν, που ενδιαφέρονται για την ελευθερία (!) του Κουρδιστάν όσο ο Γιάσερ Αραφάτ (ο ήρωας! του εθνοαπελευθερωτικού αγώνα εδώ και δύο δεκαετίες) για την ελευθερία του φτωχού Παλαιστινιακού λαού.

Όταν οι ιρανικές αρχές αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν το Νότιο Κουρδιστάν το Μάρτη του 1991 από την καθαρή δύναμη της εξέγερσης των στρατιωτών και των απλών ανθρώπων του Νοτίου Ιράκ και του Ιρακινού Κουρδιστάν, γι' αυτό το σύντομο διάστημα, οι φτωχοί άνθρωποι, ενωμένοι ενάντια στην εξουσία, ένωσαν τη δύναμη τους κι έδειξαν στον εαυτό τους και τον κόσμο τι καταγιγδα σηκώνει η βάση της κοινωνίας όταν εξεγείρεται.

Για να χτυπήσουν και να πνίξουν την εξέγερση όσο το δυνατό γρηγορότερα, οι φονιάδες της ιρακινής κυβέρνησης και οι συμμαχικές

δυνάμεις της περιοχής ενώθηκαν σε μια "ιερή συμμαχία" ενάντια στην εξέγερση, ώστε να ξαναφέρουν το νόμο και την τάξη στο Νότιο Ιράκ και να αιματοκυλίσουν άοπλους ανθρώπους, όπως έγινε με του συντρόφους μας στην Παρισινή Κομμούνα από τη Γαλλική κυβέρνηση και το στρατό του Βίσμαρκ πριν 125 χρόνια.

Έπειτα, στο Κουρδιστάν, τα κουρδικά κόμματα (ΚΔΚ και ΠΕΚ) αυτοδιορίστηκαν νέα αφεντικά στο όνομα της ελευθερίας του Κουρδιστάν, υποστηριζόμενα από γεοκλήμονες, εμπόρους και πολλούς καταστασιατάρχες που έλεγχαν την αγορά, συντρίβοντας με σκληρότητα κάθε δυσανεμία και αμφισβήτηση της εξουσίας και της περιουσίας τους, όπως κάθε εξουσία στον κόσμο.

Φυσικά, αυτό δεν μας προκάλεσε έκπληξη, αφού είμαστε Αναρχικοί: για μας είναι ξεκάθαρο ότι κοινωνικές τάξεις σημαίνει κοινωνικές συγκρούσεις, ότι κυβέρνηση σημαίνει βία, φόνους και καταλήστευση των φτωχών εργαζόμενων αυτού του σάπιου κόσμου.

Αυτά συνήθως προκαλούν έκπληξη στην Αριστερά, στο Κουρδιστάν και σ' άλλες χώρες (παράδειγμα τα κομμουνιστικά κόμματα, όπως το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (SWR) της Βρετανίας, που επιζητούν την εξουσία στο όνομα της εργατικής τάξης, όπως την πήραν οι Μπολσεβίκοι στο όνομα των εργατών της Ρωσίας και της Ουκρανίας, που σκότωσαν το πνεύμα της Ρώσικης Επανάστασης μόλις έγιναν τα νέα αφεντικά της Ρωσίας. Η σφαγή των χιλιάδων ναυτών της Κροστάνδης από τον κόκκινο στρατό κάτω από τις διαταγές του Λένιν και του Τρότσκι τον Μάρτη του 1921 είναι για μας ζωντανή υπενθύμιση του τι σημαίνει στην πράξη η Λενινιστική και Σταλινική ιδεολογία).

Το μυαλό των Αριστερών (άλλοι απ' τους οποίους είναι ανόητοι κι άλλοι εξαπατημένοι από τους ηγέτες τους) είναι τόσο διαβρωμένο

από τη άχρηστη Λενινιστική ιδεολογία, που συνήθως ασκούν κριτική και κατηγορούν μόνο τους συγκεκριμένους μηχανισμούς του κράτους που βλάπτουν τους εργατές!

Λόγικά, όπως ο σκύλος δε μπορεί να μιλήσει και να τραγουδήσει, παρά μόνο να γαβγίσει σε σκύλους που είναι, έτσι και κάθε κράτος στην ιστορία του κόσμου λειτουργεί καταπιεστικά.

Γι' αυτό λέμε ότι είναι μεγάλο και ασυγχώρητο ψέμα να λένε στον κόσμο μέσα από τα ΜΜΕ ότι η πλειοψηφία του Κουρδικού λαού υποφέρει γιατί αυτό που τους λείπει είναι ένα ισχυρό Κουρδικό κράτος! Η αλήθεια είναι ότι ο φτωχός πληθυσμός του Κουρδιστάν υποφέρει με πολλούς τρόπους όπως η εργατική τάξη του υπόλοιπου κόσμου εξαιτίας της εξουσίας και του καπιταλιστικού συστήματος.

Σκοπός μας σαν Αναρχικοί, είναι

να πούμε στους εργάτες, τους δασκάλους, τους σπουδαστές στο Κουρδιστάν, στους αγρούς, στα σχολεία και τους χώρους εργασίας, ότι δεν πρέπει να εξαπατηθούν και να αγωνίζονται για ν' αλλάξουν τα αφεντικά τους, από Τούρκους σε Κούρδους, από Ιρανούς σε Κούρδους, ή από Άραβες σε Κούρδους! Πρέπει να καταλάβουν και να διδαχθούν από τη δικιά τους ιστορία κι από την ιστορία της εργατικής τάξης, ότι η λύση είναι μια Αναρχική - Κομμουνιστική επανάσταση, ένας πολύ δύσκολος στόχος που απαιτεί αίμα, και η προετοιμασία του οποίου πρέπει να οργανωθεί και να συνδεθεί σε παγκόσμια κλίμακα, αλλιώς χάνουμε τον καιρό μας.

Ας φωτιστούν με τη φλόγα της εξέγερσης οι καρδιές κι οι συνειδήσεις των Τούρκων, Περσών και Αράβων εργαζόμενων, φοιτητών και στρατιωτών για να δοθεί τέλος

στην εξουσία των πολεμοκάπηλων, στην εξουσία της φτώχειας και του χρήματος.

Σκοπός μας είναι να εξαλείψουμε την εξουσία για πάντα, όχι να ιδρύσουμε ακόμα μια μικρή εξουσία στο όνομα του Κουρδιστάν. Το Κουρδιστάν κι ο υπόλοιπος κόσμος πρέπει να γίνουν ένας κήπος όπου θ' ανθίζει η ζωή χωρίς κράτη.

Ζήτω η Κουρδική γλώσσα και μουσική.

Ζήτω το πνεύμα της Αναρχικής - Κομμουνιστικής επανάστασης στη Μέση Ανατολή και τον υπόλοιπο κόσμο.

Σκοπός μας είναι να εξαλείψουμε τη θρησκεία, το κράτος, το ρατσισμό και το χρήμα.

Κούρδοι Αναρχικοί

(Το κείμενο μας ταχυδρομήθηκε από την Αγγλία)

Αυστραλία: Αντίσταση στη λιτότητα

Στις 19 Αυγούστου 1996 δυνάμεις της αστυνομίας συγκρούστηκαν με χιλιάδες διαδηλωτές που προσπαθούσαν να πιάσουν τον αστυνομικό κλοιό που φρουρούσε το κτίριο της αυστραλιανής ομοσπονδιακής βουλής στην Καμπέρρα. Η μαζική διαμαρτυρία οργανώθηκε από το ACTU (Γενική Συνομοσπονδία Συνδικάτων Αυστραλίας) με στόχο να εκφραστεί η αντίθεση στο νέο νομοσχέδιο εργασιακών σχέσεων που προωθεί η συντηρητική κυβέρνηση του Τζον Χάουαρντ.

Στο προαύλιο της βουλής συγκεντρώθηκαν 15.000 περίπου διαδηλωτές απ' όλη την χώρα. Ανάμεσα τους φοιτητές και ιθαγενείς. 1.000 άτομα (φοιτητές, ιθαγενείς, ριζοσπάστες εργάτες κ.α.) επιτέθηκαν στο κτίριο. 40-50 απ' αυτούς κατόρθωσαν, μετά από μάχη με την αστυνομία, να μπουν μέσα, όπου συγκρούστηκαν με την ασφάλεια του κτιρίου.

Στο μεταξύ, η αστυνομία ενισχύθηκε με 300 άντρες των ειδικών δυνάμεων και οι συγκρούσεις

μπροστά στο κτίριο καθώς και στο προαύλιο της βουλής κράτησαν 1 1/2 ώρες.

Τελικά οι μπάτσοι κατόρθωσαν να απωθήσουν το μαινόμενο πλήθος. Οι ζημιές ανέρχονται σε αρκετές χιλιάδες δολάρια. Εκτός από τις τεράστιες τζαμαρίες του κτιρίου που σπάστηκαν, οι διαδηλωτές κατέστρεψαν σχεδόν ολοσχερώς το βιβλιοπωλείο της βουλής απ' όπου κλάπηκαν ακριβά ρολόγια, πολύτιμες πέτρες κλπ. Οι συλλήψεις ανέρχονται σε 49, ενώ οι τραυματισμένοι μπάτσοι στους 70 περίπου.

Η ηγεσία του ACTU έδειξε φανερά ενοχλημένη. Η γενική γραμματέας της μεγαλύτερης συνδικαλιστικής οργάνωσης της Αυστραλίας, Τζέιν Τζώρτζ, δήλωσε ότι αυτοί που προκάλεσαν τα γεγονότα αυτά και τις καταστροφές δεν έχουν καμιά σχέση με το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα, ενώ ο γραμματέας του ACT Μπιλ Κέλτι, δεν έκανε λόγο για τα γεγονότα, παρά μόνο είπε ότι η διαμαρτυρία αυτή ήταν η πιο πετυχημένη που έχει γίνει ποτέ στην Αυστραλία. Επί-

σης ο πρωθυπουργός Τζον Χάουαρντ, ο αρχηγός της αντιπολίτευσης και άλλοι πολιτικοί καταδίκασαν τα γεγονότα.

Ο προϋπολογισμός

Οι άνεργοι είναι τα μεγαλύτερα θύματα των ιδιαίτερων σκληρών περικοπών που περιλαμβάνει ο ετήσιος προϋπολογισμός που κατέθεσε στις 20 Αυγούστου, ο θησαυροφύλακας (υπουργός Οικονομικών) κ. Πάτερ Κουστέλο, με στόχο την εξάλειψη των τεράστιων ελλειμμάτων. Ο προϋπολογισμός προβλέπει την μείωση των δημοσίων δαπανών κατά 7.2 δις. Δολάρια στην προσεχή διετία.

Μειώνεται κατά 1.8 δις δολάρια τα κονδύλια για προγράμματα επένδυσης των ανέργων στο εργατικό δυναμικό και το εθνικό ποσοστό ανεργίας παραμένει στο 8.5%.

Εισάγονται προγράμματα ειδικευσης ανέργων χρηματοδοτούμενα από τους ίδιους τους ανέργους χωρίς καμιά εγγύηση για μελλοντική τους απασχόληση. Το πιο εξωφρενικό είναι όμως ότι αναγκάζει τους ανέργους να κρατούν σημειωματάριο σε 15νήμερη βάση, όπου θα καταγράφουν που πήγαν και έψαξαν για δουλειά (!). Το δε γραφείο ανεργίας της περιοχής τους θα τους ελέγχει για αυτό. Όποιος δεν συμμορφώνεται θα τιμωρείται με διακοπή της καταβολής του επιδόματος για κάποιο χρονικό διάστημα.

Στο χώρο της μετανάστευσης τώρα τα πράγματα δεν είναι και δεν προβλέπονται ρόδινα. Κατ' αρχάς οι αιτήσεις για μετανάστευση στην Αυστραλία από τον Γενάρη του 1997 θα κοστίζουν ανάλογα με την κατάσταση των ενδιαφερομένων. Κάποιοι αλλοδαποί θα πληρώνουν ως και 1.200 δολάρια για την εξέταση της αίτησής τους. Οι νέοι μετανάστες δεν θα μένουν όλοι στις πόλεις, αλλά θα πρέπει να δέχονται να πάνε όπου θέλει η κυβέρνηση και όπου κρίνει ότι υπάρχει ανάγκη εργατικού δυναμικού. Επίσης, τα πρώτα 2 χρόνια δεν θα δικαιούνται κανενός είδους επιδόματος από το κράτος κλπ, έστω κι αν είναι άνεργοι. Επίσης θα προτιμούνται οι μετανάστες που γνώριζαν αγγλικά διότι οι διάφορες υπηρεσίες που μαθαίνουν αγγλικά στους μετανάστες αντιμετωπίζουν μεγάλες περικοπές και κλείσιμα.

Δ.Τ. Μεμβούρη, 27/8/96

Προστατευόμενες περιοχές του Αμαζόνιου απειλούνται

Τα τελευταία τριάντα χρόνια, ομάδες αυτόχthonων της Βραζιλίας έχουν καταφέρει να εξασφαλίσουν νομική προστασία για περισσότερα από 900.000 τ.χ.χ. περίπου γης, σχεδόν όλα στα δάση του Αμαζόνιου. Η οικονομική ολιγαρχία, καθώς και όσοι έχουν συμφέροντα από την ξυλεία, την εξόρυξη χρυσού ή την καλλιέργεια αποψιλωμένων εκτάσεων, παρεμποδίζουν επίμονα και συστηματικά την οριοθέτηση προστατευόμενων περιοχών.

Σ' αυτή τους την προσπάθεια βρήκαν σύμμαχο την κυβέρνηση που τον Ιανουάριο τους έδωσε με το Ψήφισμα 1775, το δικαίωμα να διεκδικήσουν και πιθανότατα να μειώσουν, ήδη οριοθετημένες εκτάσεις ινδιάνικης γης. Οι οργανώσεις αυτόχthonων κατηγορήσαν τον πρόεδρο της Βραζιλίας Φερνάντο Ενρίκουε Καρντόζο, ότι προχώρησε σ' αυτή την ενέργεια, ως παραχώρηση προς την οικονομική ολιγαρχία, με αντάλλαγμα την υποστήριξη της στο πρόγραμμα της οικονομικής μεταρρύθμισης.

Σύμφωνα με το Ψήφισμα 1775, κατατέθηκαν περισσότερες από 500 αιτήσεις, που αμφισβητούσαν τα όρια 32 προστατευόμενων περιοχών. Το Εθνικό Ίδρυμα Ινδιάνων της Βραζιλίας (FUNAI), τις απέρριψε όλες. Η τελική όμως απόφαση ανήκε στον υπουργό δικαιοσύνης, ο οποίος έστειλε οκτώ περιπτώσεις για επανεξέταση. Η πιο σημαντική είναι αυτή της περιοχής Raposa/ Serra do Sol.

Η περιοχή Raposa/ Serra do Sol βρίσκεται στα σύνορα της Βραζιλίας με τη Βενεζουέλα και τη Γουιάνα, αποτελείται από 1.678.000 εκτάρια τροπικών και ορεινών δασών και κατοικείται από 12.000 Ινδιάνους. Η περιοχή δέχτηκε πριν 20 χρόνια την πρώτη εισβολή από κτηνοτρόφους που εισήγαγαν το αλκοόλ και επέβαλλαν τη δουλεία σε αυτόχθονες, ενώ ακολούθησαν τυχοδιώκτες που έψαχναν για χρυσό και διαμάντια. Μέσα από την ντόπια αντίσταση, γεννήθηκε το Συμβούλιο Αυτόχthonων της Roraima (CIR), χάρη στις ενέργειες του οποίου ξεκίνησε η διαδικασία χαρακτηρισμού της περιοχής ως προστατευόμενης. Η ανθρωπολογική και νομική τεκμηρίωση έγινε δεκτή από το FUNAI και στάλθηκε για επικύρωση στο υπουργό δικαιοσύνης το 1993. Αυτός, αφού πάγωσε την υπόθεση για τρία χρόνια, την επέστρεψε στο FUNAI για επανεξέταση με το αιτιολογικό ότι μέσα στην περιοχή βρίσκεται η κοινότητα της Νορμάνια.

Το CIR και οι αυτόχθονες εκτιμούν ότι πρόκειται για μια μεθόδευση με σκοπό τη μείωση της προστατευόμενης περιοχής που αν πετύχει, θα δημιουργήσει κακό προηγούμενο τόσο για τις ήδη προστατευόμενες περιοχές όσο και για αυτές που πρόκειται να χαρακτηριστούν τέτοιες στο μέλλον. Η προαναφερθείσα κοινότητα είναι μια πόλη φάντασμα, κατάλοιπο παλιότερου κύματος χρυσοθηρίας στην περιοχή. Οι αρχές όμως, την περιέλαβαν στις δημοτικές εκλογές

που θα διεξαχθούν στις 3 Οκτώβρη, σε μια προσπάθεια να τονίσουν την ύπαρξη της, ενόψει της τελικής απόφασης του Υπουργού, που θα πρέπει να έχει παρθεί ως τις 10 Οκτώβρη. Στο μεταξύ, έχουν ενταθεί στην περιοχή οι καταπατήσεις από εισβολείς και οι συγκρούσεις με αυτόχθονες, ενώ οι τοπικές αρχές προσπαθούν να σπείρουν έριδες ανάμεσα στις ινδιάνικες κοινότητες, μοιράζοντας επιλεκτικά υλική βοήθεια και απειλώντας ότι αυτή θα κοπεί ολοκληρωτικά αν οριοθετηθεί συνεχόμενη προστατευόμενη περιοχή.

Οι εξελίξεις αυτές συνδέονται σίγουρα και με πρόσφατο πακέτο οικονομικής συνεργασίας ανάμεσα στη Βραζιλία και τη Βενεζουέλα, στα σύνορα των οποίων βρίσκεται η Raposa/ Serra do Sol και στα οποία περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων, η κατασκευή αυτοκινητοδρόμου ανάμεσα στη Santa Elena de Uaiaren της Βενεζουέλας με τη Manaus της Βραζιλίας, χάρη στον οποίο θα γίνει πολύ ευκολότερη η προμήθεια καυσίμων και τοιμέντου από τη Βενεζουέλα, με φυσικό επακόλουθο την εντονότερη εκμετάλλευση της περιοχής, καθώς και η κατασκευή ηλεκτρικού αγωγού που θα διασχίζει 1600 χιλιόμετρα παρθένου δάσους. Ακόμα ενθαρρύνεται η εγκατάσταση ορυχείων, η λειτουργία των οποίων καταστρέφει τα δάση και μολύνει τους ποταμούς, του μεγαλύτερου παρθένου οικοσυστήματος που είναι γνωστό και σαν "πνεύμονας της γης".

Είχαν περάσει μόλις δύο μήνες από εκείνη τη λαμπερή 19η Ιούλη και όμως όλα φαίνονταν μακρινά, σαν ένα όνειρο. Έλεγαν ότι έπρεπε να στρατιωτικοποιηθούν οι εργατικές πολιτοφυλακές που μάχονταν στο μέτωπο, ότι έπρεπε να επανασυγκροτηθούν μέσα από "νόμιμες" μορφές οι κολλεκτιβοποιημένες βιομηχανίες, ότι τα ένοπλα σώματα έπρεπε να ξαναοργανωθούν σύμφωνα με τους παλιούς κανόνες. Κανείς δεν έθετε το πρόβλημα ανοιχτά, αλλά η δυσαρέσκεια υπόβοσκε στις συγκεντρώσεις των αγωνιστών και τις εργατικές συνελεύσεις. Στις συναντήσεις των αναρχικών ομάδων και της Τοπικής Ομοσπονδίας Συνδικάτων της CNT της Βαρκελώνης που πραγματοποιούνταν στο Κτίριο CNT-FAI υπήρχαν αντιπαράθεσεις μεταξύ των συντρόφων που υποστήριζαν το δρόμο της επανάστασης και αυτών που μιλούσαν για μια "ανάπαυλα" που ανταποκρινόταν καλύτερα στις ιδιαίτερες περιστάσεις που αντιμετωπίζαμε. Η μία τάση ανταποκρινόταν στο αίσθημα της βάσης, η άλλη στηριζόταν στην "αγωνιστική υπευθυνότητα" των επιτροπών.

Για να γίνουν πιο κατανοητά αυτά που λέω, χρειάζεται μια εμβάθυνση στα στοιχεία που διαμόρφωναν τη συγκεκριμένη εικόνα της Βαρκελώνης εκείνη την εποχή.

Οι επιτροπές άμυνας, που μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα είχαν μετατραπεί σε επαναστατικές επιτροπές, είχαν αγνοήσει την ίδρυση της Κεντρικής Επιτροπής των Πολιτοφυλακών της Καταλωνίας προχωρώντας σε μια οργάνωση από τη βάση. Πραγματοποιούσαν και αυτές συνελεύσεις μέσα στο Κτίριο CNT-FAI συγκροτώντας μια ξεχωριστή δύναμη στο εσωτερικό των ανώτερων επιτροπών της CNT-FAI, με τη διαφορά ότι οι επιτροπές άμυνας αποτελούσαν μια πραγματική δύναμη, ανώτερη από τις ανώτερες επιτροπές. Οι ομάδες άμυνας κάθε γειτονιάς ελέγχονταν από μια επιτροπή γειτονιάς. Αποτελούνταν από έναν ακαθόριστο αριθμό συντρόφων, συνήθως από έξι μέχρι δέκα. Το κάθε μέλος των ομάδων άμυνας είχε κι από ένα τουφέκι και συχνά κι ένα περίστροφο. Στη γειτονιά μου, στο Clot, υπήρχαν δεκαπέντε ομάδες, σε μια από τις οποίες συμμετείχα και εγώ, επομένως μόνο στο Clot πρέπει να είχαμε πάνω από εκατό τουφέκια. Υπήρχαν επίσης τα εργοστάσια του Clot, που είχαν σχηματίσει δικές τους ομάδες, με ξεχωριστό οπλισμό που συμπεριλάμβανε και μυδραλιοβόλα. Τέλος, πρέπει να προσθέσουμε τις ομάδες της Ελευθεριακής Νεολαίας και τις αναρχικές ομάδες. Όλος αυτός ο ετερογενής κόσμος αποτελούσε τη βάση της επιτροπής άμυνας της γειτονιάς μας.

Αυτό το οργανωτικό σχήμα εκτεινόταν σε ολόκληρη τη Βαρκελώνη. Η δύναμή του πρέπει να ήταν ανάμεσα στις οχτώ με δέκα χιλιάδες άτομα που ξέφευγαν από τον έλεγχο της Κεντρικής Επιτροπής των Πολιτοφυλακών και, συχνά, ακόμα και από τις αποφάσεις των ανώτερων επιτροπών της CNT-FAI. Οι τελευταίες, διαχωρισμένες από τη βάση, λειτουργούσαν σαν ηγεσία, πραγματοποιώντας πολιτικές συμφωνίες με τα κόμματα που συγκροτούσαν το Λαϊκό Μέτωπο. Η σύγκρουση ανάμεσα στη βάση και στην κορυφή ήταν συνεχής, αλλά πώς μπορούσε να ξεκαθαρίσει η κατάσταση; Η ρήξη στη θεωρία ήταν εύκολη, όμως στην πράξη την εμπόδιζε η πραγματικότητα του πολέμου και η έλλειψη αλληλεγγύης από το διεθνές προλεταριάτο. Το "φτάνει πια" θα σήμαινε μια απειλημένη σύγκρουση χωρίς εσχάτων, ενάντια στους πάντες και τα πάντα. Αλλά ποιος μπορούσε να ξεκινήσει κάτι τέτοιο ξέροντας από πριν την αρνητική κατάληξη; Η κατάσταση μας έδενε τα χέρια.

Αυτά όμως που περιγράφω τώρα, δεν τα αισθανόμασταν έτσι τότε. Εγώ, όπως και αμέτρητοι άλλοι, πίστευα ότι το πιο σημαντικό ήταν να κρατήσουμε καθαρές τις ιδέες μας ακόμα κι αν αυτό θα σήμαινε την ολοκληρωτική καταστροφή, γιατί αυτό θα ήταν το σίγουρο τέλος μιας τέτοιας απειλημένης σύγκρουσης. Πιστεύαμε ότι ένας αξιοπρεπής θάνατος θα ήταν καλύτερος από την εγκατάλειψη των ιδεών μας. Αποτέλεσμα του τρόπου σκέψης μας ήταν και η στάση μας απέναντι στις ανώτερες επιτροπές και στην πειθαρχία που επέβαλλαν στη βάση της CNT και της FAI.

Μέσα σε αυτήν την κατάσταση σύγχυσης στη βάση, η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT συγκάλεσε μια ολομέλεια των τοπικών και επαρχιακών ομοσπονδιών της Καταλωνίας, στα τέλη του Σεπτεμβρίου του 1936.

Τα θέματα της ημερήσιας διάταξης ήταν πάρα πολλά, έπρεπε να συζητηθούν ζητήματα σχετικά με τη συμμετοχή της CNT στη δημόσια διαχείριση, την οικονομία, τον πόλεμο και την πολιτική.

Ο Mariano R.Vázquez, γενικός γραμματέας της Περιφερειακής Επιτροπής της Καταλωνίας, προκάλεσε τεράστια έκπληξη διαβάζοντας μια ανακοίνωση που ανέφερε ότι «δεν μπορούμε να συνεχίσουμε στο δρόμο που βρισκόμαστε, διατηρώντας δηλαδή την Κεντρική Επιτροπή των Πολιτοφυλακών της Καταλωνίας. Πρέπει να τη διαλύσουμε και να ενταχθούμε στην αυτόνομη κυβέρνηση. Αν δεν το κάνουμε αυτό, η κεντρική κυβέρνηση της Μαδρίτης δεν πρόκειται να δώσει "άλας και ύδωρ" στο μέτωπο της Αραγωνίας και τις καταλανικές κολλεκτιβές». Με το "άλας και ύδωρ" εννοούσε τα όπλα και τα πυ-

Ένα ψυχρό φθινόπωρο

ρομαχικά που χρειάζονταν οι πολιτοφυλακές για το μέτωπο της Αραγωνίας και τις πρώτες ύλες που χρειάζονταν οι βιομηχανίες μας.

Πρόσθεσε ότι, σε διεθνές επίπεδο, οι "δημοκρατικές" χώρες (η Επιτροπή Μη-Επέμβασης) ήταν διατεθειμένες να βοηθήσουν την ισπανική δημοκρατία, όχι όμως την κατάσταση πραγμάτων που είχε διαμορφωθεί από την επανάσταση, κατά συνέπεια -πρόσθεσε- έπρεπε να "καμουφλάρουμε" την επανάσταση βαφτίζοντας τα πράγματα με άλλο όνομα. Ο Λουίς Κομπάνους είχε ήδη δεχτεί να μετονομάσει την αυτόνομη κυβέρνηση σε "Γενικό Συμβούλιο" κλπ, κλπ.

Είχαμε φτάσει στο σημείο να μπορούν να ακούγονται τέτοια επιχειρήματα γιατί η πραγματικότητα ήταν πως η ισπανική επανάσταση και η εργατική και αγροτική τάξη που τη γέννησαν είχαν εγκαταλειφθεί στη μοίρα τους από το διεθνές προλεταριάτο και ιδιαίτερα από το γαλλικό που ελέγχονταν ολοκληρωτικά από το σοσιαλιστικό και το κομμουνιστικό κόμμα.

Αφίσσα "αντιφασιστικής λαϊκής ενότητας", φθινόπωρο 1936. Διακρίνεται η μαυροκόκκινη σημαία των αναρχικών μαζί με τις σημαίες των σοσιαλιστών και των αριστερών καταλανιστών.

Η ελευθεριακή επανάστασή μας ασφυκτιούσε. Αυτό ήταν γεγονός και ήταν επίσης το επιχείρημα που αναμείαζαν στο συνέδριο η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT της Καταλωνίας για να αποδείξει ότι ήταν αναγκαία η διάλυση της Κεντρικής Επιτροπής Πολιτοφυλακών και η συμμετοχή μας στο "Γενικό Συμβούλιο". Και αυτή ήταν και η απόφαση που πάρθηκε.

Η Solidaridad Obrera δημοσίευσε τις αποφάσεις της ολομέλειας, δικαιολογώντας τις με χίλιους τρόπους, σε μια προσπάθεια να χρυσώσει το χάπι, ωστόσο η είδηση έσκασε σαν βόμβα στους ελευθεριακούς κύκλους, που κατέκριναν εκείνες τις αποφάσεις, τις ριζικά αντίθετες με την ομοσπονδιακή πρακτική της CNT. Οι εξηγήσεις που έδιναν οι ανώτερες επιτροπές τόσο της CNT όσο και της FAI ήταν διφορούμενες. Δεν μπορούσαν να πείσουν κανένα. Ουσιαστικά, η κορυφή και η βάση είχαν "πάρει διαζύγιο", ένα γεγονός για το οποίο κανείς δεν ήθελε να μιλήσει, ωστόσο ο ίδιος ο Ντιέγκο Αμπάδ ντε Σαντιγιάν το αναγνώρισε δημοσίως ένα φυλλάδιο που εξέδωσε μισοπαράνομα το 1940 με τον τίτλο "Γιατί χάσαμε τον πόλεμο". Παραθέτω ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα:

"Η Κεντρική Επιτροπή των Πολιτοφυλακών αποτελούσε μια εγγύηση για την κυριαρχία του ένοπλου λαού, για την αυτονομία της Καταλωνίας, για τους καθαρούς στόχους του πολέμου (...) όμως μας επαναλάμβαναν χωρίς σταματημό ότι εάν επιμέναμε να την διατηρήσουμε, αν δηλαδή επιμέναμε στην υποστήριξη της λαϊκής εξουσίας, στην Καταλωνία δεν θα έφταναν ούτε όπλα, ούτε πρώτες ύλες για τη βιομηχανία,

ούτε θα είχαμε δυνατότητα να τα προμηθευτούμε από το εξωτερικό. Το να χάσουμε τον πόλεμο θα ισοδυναμούσε με το να τα χάσουμε όλα, θα οδηγούμασταν σε μια κατάσταση σαν αυτή που βρισκόταν η Ισπανία υπό τον Φερδινάνδο τον 7ο. Πιστεύοντας ότι η ώθηση που είχαμε δώσει εμείς και ολόκληρος ο λαός δεν μπορούσε να εξαφανιστεί από τη στρατιωτικοποίηση και τις νέες οικονομικές συνθήκες, αποδεχτήκαμε τη διάλυση της Επιτροπής των Πολιτοφυλακών και συμμετείχαμε στην αυτόνομη κυβέρνηση, στο Συμβούλιο Άμυνας και σε άλλους ζωτικούς τομείς".

Το γενικό συμβούλιο της αυτόνομης κυβέρνησης συγκροτήθηκε με την ακόλουθη σύνθεση:

Πρόεδρος:	Josep Tarradellas (ERC)
Εφορεία:	Josep Tarradellas
Πολιτισμός:	Ventura Gassol (ERC)
Εσωτερική Ασφάλεια:	Artemi Aiguadé (ERC)
Οικονομία:	Juan P. Fxbregas (CNT)
Υγεία και Δημόσια Περίθαλψη:	J. A. Garcia Birlan (CNT)
Δημόσιες Υπηρεσίες:	Joan Comorera (PSUC)
Εργασία και Δημόσια Έργα:	Miguel Valdés (PSUC)
Γεωργία:	J. Calvet (Αγροτικό Κόμμα)
Δικαιοσύνη:	Andreu Nin (POUM)
Άμυνα:	Diaz Sandino (Τεχνικός)
Άνευ Χαρτοφυλακίου:	Rafael Closas (Καταλανική Δράση)

Στους παραπάνω πρέπει να προστεθούν, σε μια συνέχεια των θέσεων τους στην Κεντρική Επιτροπή Πολιτοφυλακών, τα μέλη της CNT Γκαρθία Ολιβέρ στη γραμματεία πολέμου και Αουρέλιο Φερνάντεθ στη γραμματεία εσωτερικής ασφάλειας που συμπληρωνόταν από τον Αρτέμι Αϊγουαδέ, το Ραφαέλ Βιντέγια κι ένα μέλος του POUM. Ο Dionisio Eroles της CNT διατήρησε τη θέση του στη Γενική Διεύθυνση Δημοσίας Τάξης, όμως επικεφαλής της τέθηκε ένα άγνωστο μέλος της ERC, ο José Reverte.

Θυμάμαι πως όταν διαβάσαμε τη σύνθεση της νέας κυβέρνησης, με συμμετοχή μελών της CNT, βρισκόμασταν στην Επιτροπή Άμυνας του Clot. Ήμασταν συγκεντρωμένοι διάφοροι εκπρόσωποι ομάδων, σε μια από τις συνηθισμένες συνελεύσεις που πραγματοποιούσαμε δυο-τρεις φορές την εβδομάδα. Μια και δεν είχαμε κάποιο ιδιαίτερο θέμα συζήτησης, επικεντρώσαμε την προσοχή μας σ' αυτά που έγραφε η Solidaridad Obrera. Τα νέα δεν άρεσαν σε κανέναν, για μας ήταν η επιβεβαίωση της οπισθοχώρησης της επανάστασης. Πιο αγανακτισμένοι απ' όλους ήταν οι γέροι Φολτς και Παμίας.

"Οι επιτροπές μπορεί να λένε ότι θέλουν", είπε ο Φολτς καπνίζοντας νευρικά το τσιγάρο που ποτέ δεν έλειπε από το στόμα του, "αλλά ζούμε την τελευταία πνοή της επανάστασης. Θα δείτε! Θα δείτε τι μας περιμένει!"

Και ο Παμίας, με το γνωστό του νευρικό τικ να έχει γίνει ακόμα πιο έντονο, πρόσθεσε: "Όσο έχω αυτό στη ζώνη μου", και έδωσε ένα χτύπημα στην ξύλινη λαβή του περιστροφικού μούζερ, "δεν πρόκειται να παραδοθώ".

Αυτά που είπαν ο Φολτς και ο Παμίας εκφράζαν όσα σκεφτόμασταν όλοι μας. Νιώθαμε αιχμάλωτοι των περιστάσεων, αλλά όχι ηττημένοι.

Το παραπάνω κείμενο αποτελεί το 6ο κεφάλαιο του βιβλίου του Abel Paz "Τοξίδι στο Παρελθόν" που κυκλοφόρησε τον Ιούνιο από το ΑΛΦΑ

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1945: Ιδρύεται στην Κάρραρα η Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1872: Στο Saint Imier της Ελβετίας ιδρύεται η αντιεξουσιαστική διεθνής.

17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1968: Αναρχική εξέγερση στην πόλη Κάδιξ της Ισπανίας.

18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1945: Πεθαίνει ο ρώσος αγωνιστής και θεωρητικός Εϊχενμπάουμ, πιο γνωστός με το ψευδώνυμο Βολίν.

20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1920: Δεύτερο πανεργατικό συνέδριο στην Αθήνα.

Καταυλισμός Άμεσης Αλληλεγγύης “Μάρτυρες του Σικάγο”

Χαρακτηριστικά της κοινότητας

Στην καρδιά της ζούγκλας Lacandona, 35 οικογένειες της φυλής Tojolabal ζουν με τρόπο αυτάρκη, όσον αφορά τη διατροφή και την κατοικία, σε τυπικές ινδιάνικες κατασκευές, με πάτωμα από φύλλα φοινόδενδρων και ξύλινους τοίχους. Δεν υπάρχει τρόπος πρόσβασης μηχανοκίνητων οχημάτων, η επικοινωνία γίνεται με τα πόδια ή με άλογο, γεγονός που καθιστά ακόμα πιο δύσκολη τη μεταφορά ογκώδους υλικού και εξοπλισμού. Δεν υπάρχει κανενός είδους κατάστημα και το κοντινότερο σημείο για προμήθεια προϊόντων όπως ζάχαρη, λάδι, αλάτι κτλ απέ-

χει πάνω από μια ώρα.

Υπάρχει άφθονο νερό, από μια κοντινή πηγή. Οι βροχές κρατάν, κατά μέσο όρο, οχτώ μήνες το χρόνο. Το έδαφος και η βλάστηση είναι χαρακτηριστικά του κλίματος της ζούγκλας.

Τα μοναδικά έσοδα της κοινότητας προέρχονται από την ετήσια πώληση του καφέ, σε εξαιρετικά χαμηλές τιμές, και από την πώληση ζώων.

Η πώληση του καφέ πραγματοποιείται στις αρχές ή τα τέλη κάθε χρόνου, και είναι μόνο τότε που μπορούν να αγοράσουν ρουχισμό, εργαλεία, φάρμακα κτλ.

Κάθε οικογένεια αποτελείται από 6 ή 7 παιδιά και τους γονείς. Ο χώρος στις κατοικίες είναι πολύ μικρός. Γενικά, οι γυναίκες ασχολού-

με την προετοιμασία του φαγητού, πλένουν τα ρούχα, προσέχουν τα μικρά και μαζεύουν τα καυσόξυλα.

Η παροχή υπηρεσιών υγείας και υγιεινής είναι πολύ περιορισμένη. Οι μοναδικές ιατρικές υπηρεσίες προσφέρονται από τρία μέλη της κοινότητας με στοιχειώδεις γνώσεις και έλλειψη φαρμάκων και εξοπλισμού. Τα παιδιά γεννιούνται κάτω από πολύ πρόχειρες συνθήκες, με τη βοήθεια άλλων γυναικών.

Όσον αφορά τις καλλιέργειες, τα μοναδικά εργαλεία είναι ματσέτες και τσεκούρια. Παράγονται καλαμπόκι, φασόλια, μπανάνες, καφές και διάφορα φρούτα και λαχανικά. Η επιτροπή της κοινότητας μοιράζει σε κάθε οικογένεια ένα κομμάτι γης

για να καλύπτει τις ανάγκες της, ενώ υπάρχουν επίσης κοινοτικές καλλιέργειες και ζώα για την κάλυψη γενικών αναγκών του χωριού.

Το πρόγραμμα και οι τρεις πρώτοι του μήνες

Την πρωτομαγιά του 1996 συγκροτήθηκε ο “Καταυλισμός Άμεσης Αλληλεγγύης Μάρτυρες του Σικάγο” με πρωτοβουλία της αναρχικής ομοσπονδίας του Μεξικού “Amor y Rabia” και μεμονωμένων ατόμων. Έξι άτομα ανέλαβαν τη λειτουργία του σχολείου που παρέμενε κλειστό από το 1994. Η εκπαιδευτική διαδικασία αντιμετωπίζεται με μια αντιεξουσιαστική και ελευθεριακή οπτική, με βασικό στόχο την εξάλειψη των άκαμπτων και εξουσιαστικών εκπαιδευτικών πρακτικών του μεξικανικού κράτους. Αυτός ο οικισμός, στο βαθμό που είναι μια εξεγερμένη κοινότητα, δεν έχει καμμία συμμετοχή στο επίσημο εκπαιδευτικό πρόγραμμα και είναι ανοιχτός σε νέους εκπαιδευτικούς προσανατολισμούς. Μέχρι στιγμής, το εκπαιδευτικό πρόγραμμα αναπτύσσεται ικανοποιητικά, λαμβάνοντας υπόψη τις αντίξοες συνθήκες, όπως η προσαρμογή του ωραρίου στους χρόνους των εργασιών της κοινότητας, η έλλειψη υλικών και οι παραδόσεις και οι συνήθειες της άκαμπτης εξουσιαστικής παιδείας. Το σχολείο λειτουργεί από τις οχτώ ως τις δέκα το πρωί, από τη μία ως τις τρεις το με-

σημέρι και από τις πέντε ως τις επτά το απόγευμα. Συμμετέχουν, με σχεπικά σταθερό τρόπο, παιδιά, νέοι και ενήλικες. Πρέπει να τονιστεί ότι οποιαδήποτε μέθοδος αντιεξουσιαστικής εκπαίδευσης εφαρμόζεται σε αυτές τις συνθήκες, πρέπει να προσαρμόζεται στις λειτουργίες και τις αναγκαιότητες του πληθυσμού. Έχει επιχειρηθεί να αξιοποιηθούν εμπειρίες όπως της ελευθεριακής μεθόδου από την Ισπανία PAIDEA, του σχολείου PROSPE (της γειτονιάς De la Prosperidad στη Μαδρίτη), της μεθόδου CIASO που χρησιμοποιήθηκε στο Σαλβαδόρ κ.α., με στόχο τη διαμόρφωση ενός εκπαιδευτικού συστήματος που θα βοηθούσε άμεσα τον πληθυσμό.

Το σχολείο είναι τμήμα μόνο του εκπαιδευτικού προγράμματος, που προσπαθεί να καλύψει πολύ πιο ευρείς τομείς για την επίτευξη των στόχων του, όπως η δημιουργία κοινωνικών και κοινοτικών χώρων που θα χρησιμεύουν ως τόποι συνάντησης, αναψυχής και κουλούρας. Τα βασικά στοιχεία αυτών των κέντρων είναι μια βιβλιοθήκη, ένα αθήναιο, ένα σπίτι γυναικών, ένας χώρος υγείας αλλά και χρήσιμα για την κοινότητα εργαστήρια, όπως ξυλουργεία, ραφεία κτλ. Μέχρι στιγμής, έχουν αποκτηθεί ξυλουργικά εργαλεία και έχει αρχίσει η μετατροπή σε παιδικό σταθμό του χώρου που παλιά προοριζόταν για τη διεύθυνση του σχολείου, όπως επίσης και η μετατροπή του παλιού κτίσματος του κοινοτικού συμβουλίου σε δεύτερη σχολική αίθουσα. Έχουν ήδη επισκευαστεί όλα τα τραπέζια, τα θρανία και οι καρέκλες.

Εγκαταστάθηκε ένας αγωγός 200 μέτρων που φέρνει το νερό από την πηγή μέχρι το κέντρο του οικισμού και ετοιμάζεται η εγκατάσταση δύο διακλαδώσεων που θα εξυπηρετούν με νερό τα απομακρυσμένα σπίτια του οικισμού. Υπήρξε η δωρεά ενός ηλεκτρικού πριονιού για κοινοτικές εργασίες, που όμως προς το παρόν χρησιμοποιείται μόνο σε μικρές εργασίες, εξαιτίας της έλλειψης κατάλληλων ανταλλακτικών. Έγινε μια μελέτη για τις ιατρικές αναγκαιότητες του πληθυσμού και πάνω απ’ όλα για τα γυναικολογικά προβλήματα, όπου διαπιστώθηκε μια ολοκληρωτική έλλειψη ιατρικής φροντίδας προς τις συντρόφισσες.

Βασικές ανάγκες

Α) Ηλεκτροδότηση. Με βάση τα χαρακτηριστικά της κοινότητας (έναν μέσο όρο 15 με 16 ωρών ηλιοφάνειας τη μέρα, σε συνδυασμό με τα προβλήματα μεταφοράς και τις ανάγκες συντήρησης) θεωρήθηκε ως ο καλύτερος τρόπος επίλυσης του προβλήματος η εγκατάσταση ηλιακών πλακών. Θα χρειαστούν επίσης συσσωρευτές και τα απαραίτητα για την εγκατάσταση καλώδια, σε πρώτη φάση τουλάχιστον για τα κοινοτικά κέντρα (σχολεία, βιβλιοθήκη, σπίτι γυναικών και υγείας). Αρχικά θα υπάρξουν 7 ή 8 σημεία ηλεκτροδότησης, λαμβάνοντας υπόψη τις πρώτες αναγκαιότητες του οικισμού αλλά και την ενέργεια που θα χρειαστεί για τη λειτουργία ενός μεγάλου πριονιού για το άνοιγμα του χώρου όπου θα εγκατασταθούν αυτά τα κέντρα ηλεκτροδότησης.

Β) Κατασκευή του Σπιτιού Γυναικών. Το θεωρούμε ζήτημα προτεραιότητας, γιατί οι γυναίκες της κοινότητας δεν διαθέτουν χώρο συνάντησης

(μόνο νεαρές συμμετέχουν στο σχολείο). Αυτό το κέντρο θα χρησιμεύσει για την ικανοποίηση πολλών αναγκαιότητων, με αναγνωστήριο, εργαστήρια υγιεινής, ραφείο κτλ.

Το σπίτι θα αποτελείται από τρία τμήματα: Το πρώτο θα είναι ένας μεγάλος χώρος με δύο πάγκους εργασίας για διάφορες δουλειές. Το δεύτερο, ένας χώρος για γυναικολογικές εξετάσεις. Το τρίτο, ένας χώρος για συγκεντρώσεις και πολλαπλές χρήσεις. Το κέντρο χρειάζεται δύο ραπτομηχανές (η μία έχει ήδη αγοραστεί), τραπέζια, ράφια, μεγάλους καθρέφτες, κρεβάτι γυναικολογικής εξέτασης κ.α.

Γ) Κατασκευή Κέντρου Υγείας. Σχεδιάζεται η κατασκευή αυτού του χώρου για την πρόληψη ασθενειών, την παροχή συμβουλών και την αποθήκευση φαρμακευτικού υλικού. Η κοινότητα δεν διαθέτει κανένα παρόμοιο χώρο, γι’ αυτό η πρόληψη και η θεραπεία είναι πολύ πιο δύσκολες.

Οι πιο συνηθισμένες ασθένειες είναι:

Διάφορες δερματικές μολύνσεις, με χειρότερη τη λεσμανίαση. Προβλήματα στη στοματική κοιλότητα (μολύνσεις, ουλίτιδα, εξαγωγές κ.α.).

Εντερικές παθήσεις (αμοιβάδες, παράσιτα, διάρροια, αφυδάτωση κτλ). Τσιμπήματα από έντομα, φίδια, αράχνες.

Δ) Βοηθήματα διαφόρων ειδών. Τα παραπάνω θεωρούνται άμεσες ανάγκες, ορισμένες από τις οποίες δύσκολα καλύπτονται, υπάρχουν ωστόσο πολλά ακόμα πράγματα που θα μπορούσαν να βοηθήσουν πολύ την κοινότητα, όπως για παράδειγμα: Σχολικό υλικό (τετράδια, μολύβια, στυλό, μολύβια, παιδικά βιβλία). Διδακτικό υλικό (διάφορα παιχνίδια εξάσκησης).

Αγροτικά εργαλεία (φτυάρια, αξίνες, σφυριά, τσεκούρια, ματσέτες). Παιχνίδια και αθλητικά είδη (μπάλες, γάντια μποξ, σχοινάκια).

Υπάρχουν απαραίτητα είδη που είναι πολύ δύσκολο να αποκτηθούν στο Μεξικό, όπως οι ηλιακές πλάκες ή ορισμένα φάρμακα, τα περισσότερα όμως από τα παραπάνω είδη μπορούν να βρεθούν στην Πόλη του Μεξικού ή και σε πόλεις της Chiapas, όπως το Comitán, το San Cristóbal και η Tuxtla.

Γι’ αυτό το λόγο, αν υπάρχουν άτομα ή συλλογότητες που θέλουν να στείλουν βοήθεια, ίσως η αποστολή χρημάτων να ήταν πιο αποτελεσματική. Αρχίζουμε να σπίνουμε τους μηχανισμούς μέσα από τους οποίους τα διάφορα βοηθήματα θα μπορούν να φτάνουν στον προορισμό τους, όπως π.χ. ένας τραπεζικός λογαριασμός κτλ.

Οποιοδήποτε, θα σας ενημερώσουμε για τους τρόπους με τους οποίους θα μπορούν να φτάνουν τα διάφορα βοηθήματα. Μην ξεχνάμε πάντως ότι η προσωπική παράδοση είναι ο πιο ασφαλής και αποτελεσματικός τρόπος. Ξεκαθαρίζουμε ότι κάθε οικονομική βοήθεια θα χρησιμοποιηθεί με τον τρόπο που θα ορίσουν όσοι την προσφέρουν. Στη συνέχεια θα αποστέλλεται ένα ενημερωτικό σημείωμα όπου θα αναγράφεται ο τρόπος της αγοράς και το κόστος.

Σας στέλνουμε ένα ξεστό και επαναστατικό χαιρετισμό από τη ζούγκλα Lacandona.

**Καταυλισμός Άμεσης Αλληλεγγύης
“Μάρτυρες του Σικάγο”**

Για περισσότερες πληροφορίες, απευθυνθείτε στην
**Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης
στον Αγώνα των Ζαπατίστας,**
Τ.Θ. 50042, Τ.Κ. 54013, Θεσσαλονίκη

Η είσοδος του καταυλισμού.

Η είσοδος του αντιεξουσιαστικού σχολείου “Πρώτη Μάη”.
“Καλωσήρθατε στην εξεγερμένη κοινότητα”.

Γυναίκες και παιδιά από την κοινότητα, μπροστά στο σχολείο.